

KONGRE BELGELERİ

DEVİRİMCİ KOMÜNARLAR PARTİSİ

4 Şubat 2016
www.komungucu.com
komungucu1@gmail.com

Partimiz yeryüzünde eşitsizliğe ve zulme karşı ilk taşı atan adsız savaşıdan günümüze kadar süren tüm özgürlük ve adalet mücadelelerinin mirasçısıdır. Köklerimiz, köleciliğe isyan eden Spartaküs'den Anadolu'nun unutulmaz isyancıları Babailer'e kadar uzanır. Bugünde dünyanın her hangi bir yerinde süren tüm özgürlük savaşları bizim savaşımızdır. Biz dünya çapındaki haklı haksız savaşın Anadolu ve Mezapotamya'daki koluyuz ve insanlığın komünal geleneklerinin takipçileriyiz.

İnsanlığın komünal geleneklerini modern sınıflar mücadelesine uyarlayan Marks-Engels ve Ekim Devriminin önderi Lenin, Devrimci Komünarlar Partisinin de kurucu önderleridir.

Devrimci Komünarlar Partisi; Ekim Devriminin ateşleri içinde kurulan TKP ve Türk egemen devletine karşı silahlı isyan bayrağını dalgalandıran THKP/C, THKO, TKP/ML'yi devrimci eleştirel temelde kendi öncelleri kabul eder.

Parti, proletaryanın nihai kurtuluşu için, modern sanayi proletaryası başta olmak üzere, işçi sınıfının, emekçilerin, kadınların, gençlerin ve tüm ezilenlerin bilinçli, örgütlü ve öncü siyasi devrimci savaş örgütüdür. Devrimci Komünarlar Partisi, sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurmayı hedefler; doğa ve insan uyumunu esas alır. Patriyarkal sistemi ortadan kaldırarak, bayrağında "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar" şiarı dalgalanan komünist dünya toplumuna ulaşmak için savaşır.

DKP'nin en genç delegesi Meryem Güler yoldaşın kongre açılış konuşması

Yoldaşlar,

Çok heyecanlıyım ama kelimelerin anlatamaycağından daha büyük bir heyecanla kongremizi ve kongremiz şahsında İşçi sınıfı ve emekçi halkımızı selamlıyorum. Yaşamımda kavuşmak istediğim en büyük arzumu bu kongrenin açılış konuşmasını yapmakla yaşıyorum ve bütün yaşamım boyunca bunun sorumluluğunu hatırlayacak ve buna uygun yaşayacağım.

Buraya nasıl ve niçin geldiğimi anlatmak için kısaca kendimden bahsetmek zorundayım, bunun için baştan özür diliyorum.

Devrimci bir ailede büyüdüm ve çok genç yaşımda devrimci çevrelerin içide oldum. Devrimci ortam çok kanatlı ve çok parçalıydı bu ortamda tercih yapmakta çok zorlandım ve zor karar verdim. Karar vermeden önceki dönemde ilişki kurduğum hiçbir çevrede aradığımı bulamadım. Ben bu sisteme öfke doluydum, isyan ediyordum ve mücadele etmek için gittiğim tüm çevrelerde düzen alışkanlıklarıyla karşılaştım ve devrimci ortamdaki düzen alışkanlıklarından bin kat daha fazla nefret ettim ama arayışımı hep sürdürdüm ve sonunda karar verdim. Şimdi buradayım ve bulunduğum noktada tekrar çok doğru, isabetli bir karar verdiğime emin oldum ve burada bulunmaktan çok mutluyum.

Ben sisteme karşı nefret doluyum ve buna rağmen ona karşı çok az şey yapmaktan dolayı çok rahatsızım en gencinizim ve açılış konuşması hakkını bundan dolayı kazandım. Bunu bilerek konuşuyorum ve haddimi aştığımı düşünmemenizi istemiyorum ama bu eleştirilerimi de mutlaka yapmak istiyorum.

Yoldaşlar ben genç yaşımda bu düzene karşı savaştıktan

değil savaşmamaktan, bu katiller sürüsüne ve aşağılık pişkinliklerine karşı savaşmamaktan yoruldu. Hangi örgüt, siyasetten olursa olsun tüm yaşıtım genç devrimcilerin ezici çoğunluğunda benim bulunduğum ruh halinde olduklarına eminim. Kongremizden büyük beklentim bu mücadele ve savaş heyecanımıza cevap verecek kararları ve yolları aydınlatmasıdır.

Tarihte zulüm, ahlaksızlık, hırsızlık taht kurabilir, iktidar olabilir bunlar çok yerde görülmüştür ama hiçbir yerde, hiçbir dönemde itibar kazanamamıştır. Türkiye’de zorbalık ve ahlaksızlık itibarlı hale geliyor, işte bunu kabul etmiyoruz. Ne kadarsak kaç kişi olmamız önemli değil, bunun sonucunda başımıza ne gelecekse gelsin, neye malolursa olsun bu ülkede ahlaksızlığın itibar kazanmasına fırsat vermeyeceğiz. Gençlik olarak ahlaksızlığın itibarını yıkmak için birleşmeliyiz.

Kongremizde tartışacağız, tabiki kongremiz en doğru kararları alacaktır. Gençliğin artık daha fazla tartışacak, hazırlanacak zamanı yok. her şey kokarsa tuz fayda etmez, tuzunda kokmasına müsaade etmeyelim. Kongremize çok inanıyorum ve çok şey bekliyorum. Türkiye’yi kaplayan, tüm toplumu saran, tüm ilerici, devrimci güçleride içine çeken kopkoyu, karanlık umutsuzluk perdesini yırtacak kararlar almasını bekliyoruz. Devrimcilik tamda böylesi günler içindir. Kongremiz küçük bir ışık yakarsa kadın erkek tüm gençler bu devrim aydınlığını büyötmek için hiçbir fedakarlıktan kaçmayacaktır. Ben bir genç olarak buna bütün kalbimle inanıyorum. Çok bilinen bir sözü tekrar hatırlıyorum, ”Karanlığın en koyu zamanı şafak vaktidir” Kongremizin Türkiye Devriminin şafağı olduğuna bütün kalbimle inanıyorum.

Artık dişimizi sıkmayacağız, hala dişinizi sıkın diyenler iyi bil-sinki gençlik artık dişini sıkarak yetinmeyecek, o dönemler geçti. Tahammül, bekleme, sabır bitti, sabır taşı çatladı. Kavga vaktidir, savaş günüdür. Burada bu büyük kavgamızın emperyalizme ve üzerimize kanlı biçimde gelen AKP-İŞİD faşizmine karşı işçi sınıfımızın ve müttefiki emekçi kitlelerin direniş dönemini kapatıp kesintisiz devrimci taarruza ve savaş hattına geçeceğiz.

Biz az değiliz, bu topraklarda yreklilerin, cesurların, korkusuzların korkaklardan daha az olduğuna inanmıyorum. Sadece örgtszz ve dğşecek ve direnecek örgütlerimiz yok. Örgütsüz yapayalnızız bu kalles katiller sürüsü bu akbabalar bundan faydalanarak direnenleri paramparça ediyor ama tketemiyorlar, tkenmiyoruz. Örgütlü bir kavga gücünü Türkiye'nin gündemine soktuğumuzda bu hırsızlar ve katiller sürüsü kaçacak delik arayacaktır.

Bugün dünya halklarının gericiлик ve faşizmin yükselişini altında aılıkla, yoksullukla ve savaşla kıvranmasına karşı komünistlerin savaşmadan kaybedecekleri bir dakikası bile bulunmamaktadır.

1871'i, 1917'yi, 1968 ve 71 yıllarını gören dünya, Ortadoğu ve Türkiyenin devrimci dinamiklerinin artçı nesilleri bugün doğmadan ldrlmektedir. İşçi sınıfının kuvveti birleşmeden parçalanmaya mahkum edilmiş, örgütleri var olmadan dağıtılmıştır. Ezilenlerin ayaklanışları reformizm ve pasifizmin bir kaşık suyunda boğulmaktadır. Gençlik direnişin sembolü iken, çetelerin, mafyaların, gerici-faşist gçlerin, tarikatların esas gücü olarak konumlandırılmıştır. Kadınlar kimselerin giremediği evlerde mahpus, sokaklarda maktldrler. Kadının zgrlğnden ve yaşam hakkından söz edilememektedir. Halkın akli ve kültürü her an her vasıtayla imhasının saldırısıdır.

Bu saldırının bütün nedeni "Ne Yapmalı?" sorusunun cevabının hakkıyla verilmesi olasılığıdır. Biz bu cevabı vermek için zafere doğru yryşeye çıktık.

Sözü uzatmaya hakkımız yok. En kıymetlilerimizi toprağa verecek kadar keskin bir savaşın içinde tarih bizi öncülüğe, sonuncu kavgayı vermeye davet ediyor. Bu onurlu daveti önderlerimiz, şehitlerimiz adına kabul etmeye hazırız.

Son olarak bu mücadelede yitirdiğimiz Bedreddinimizi, Mahirimizi ve komutan Aziz'i selamlıyor, yolumuz açık olsun diyor ve Kuruluş Kongremizi açıyorum.

Partimizin Acil Görevi:

Proleteryanın devrimci örgütlenmesini ve savaşımını yükseltmektir.

Tüm toplumsal muhalefete karşı kapitalist devlet kendi burjuva hukukunu çiğneyerek çeşitli saldırılarını ve uygulamalarını süren hale getirmiştir. Devem eden bu durum için bir çok devlet biçimi tahlili yapılabilir. Bu tür tartışmalar dahilinde bazı muhalif kesimler AKP-IŞİD örgütünü ve kurmaya çalıştığı rejimi; faşist, diktatörlük, gerici, otoriter gibi nitelendirmelerle adlandırıyorlar. Bu tartışmalardaki farklı eğilimleri bir yana bırakırsak, muhalif ve devrimci kesimlerin büyük çoğunluğunun üzerinde uzlaştıkları; AKP-IŞİD örgütlenmesinin mevcut kapitalist devlet biçimini, hiç bir yasa ve demokratik yötemi tanımadan, kendi totaliter ve otoriter iktidarını kurmak için değiştirmekte olduğudur. AKP bu yolda, devletin olanaklarını ve terör yöntemlerini sonuna kadar kullanmaktadır.

AKP-IŞİD örgütünün sadırılarından etkilenen ve mağdur olan en geniş kitle işçi sınıfı olduğu halde siyasal açıdan en az görünür olabilen ve etkili olabilen yine işçi sınıfıdır. Birbiriyle çelişkileri olsa da genel olarak burjuvazi ve işbirlikçileri açısından esas düşman devrimci proleterya'dır. Egemen sınıflar kendi aralarında ne oranda kavga ederlerse etsinler mevzu devrimci proleteryanın bir güç olarak siyaset arenasına çıkması olduğunda doğrudan proleterya hareketini hedef alırlar.

Egemenler kendi aralarında ne kadar kavgalı olurlarsa o kadar az senkronize olabilir ve güçsüzleşirler. Bu durum, değerlendirebilecek bir öncülüğün bulunması şartıyla, devrimci proleteryanın yararınadır. Tarih tanıktır ki, siyasal öncü bir partiye sahip olmayan proleterya devrimci nitelik kazanamaz ve bu durumdan faydalana-

maz. Böyle bir durumdan faydalanamayan proleterya kaçınılmaz olarak burjuva kamplara yedeklenir.

Fiilen çalışanları ve işsizleriyle zaten dev boyutlara ulaşan Türkiye proletaryası 12 Eylül sonrasına damga vuran neo-liberal politkaların yol açtığı yıkımın her geçen dönem daha derinleşmesine bağlı olarak yaygın yoksul kesimleri kapsayarak daha da büyümüştür. Yoksullaşmanın derinleşmesi sınıfı nicel olarak büyüttüğü gibi, yoksullaşan diğer kesimlerde de esnaf kafasını, küçük mülkiyet değerlerini yıkıp yok etmektedir. Bu itibarla, Türkiye'nin yoksulları Türkiye İşçi Sınıfının kendisidir. İşçi sınıfı bu nesnel gerçekliğiyle, küçük bir azınlık dışında, Türkiye'nin tüm sorunlarını kendinde toplayan ve çözümünü de kendinde taşıyan temel toplumsal güçtür.

Böylesi dev potansiyellere ulaşan proletaryanın kendisiyle birlikte bütün toplumun kurutuluşuna öncülük edebilmesi için marksist leninist temelde yeni tipte komünist öncü partinin yaratılması zorunludur. Bu Parti, alışılmış klasik sol bir parti değil, Türkiye proletaryasını Türkiye'nin tüm sorunlarıyla birleştiren, burada adım attığı oranda ülkenin ve bölgenin tüm devrimci ve anti- emperyalist güçlerinin ortak bileşeni ve kurmayı olmayı hedefleyen Devrimci Komünarlar Partisidir.

Proleteryanın siyasal alana devrimci bir şekilde müdahil olamasının, müdahale edememesinin nedeni yalnız başına ne örgütlenme ne de savaşım sorunudur. Proleteryanın örgütlenmesi ve savaşımı ancak birbiriyle bağlantılı olarak geliştirilebilecek görevlerdir.

Bu iki görev arasında doğru orantılı bir bağlantı vardır. Bu noktada örgütlenme ve savaşım olarak parçalanmaz bir görev bütünlüğünün belirlenmesi gerekir. Devrimci proletaryanın esas görevi siyasal öncülüğü tesis eden bir örgütlenme ve savaşım çizgisidir. Sorun böyle belirlenince siyasal öncülüğü kazanamayan, bütün çalışmasını siyasal öncülüğü kazanmaya yöneltmeyen proleterya sosyalistlerinin başarılı olamayacağını belirlememiz gerekir.

Siyasal öncü olabilmek örgütlenme ve savaşımlı yükseltmek, örgütlenme ve savaşımlı yükseltmek siyasal öncü vasfını gittikçe daha çok elde ederek gerçekleştirilebilir. Siyasal öncü niteliğine sahip olmayan bir örgütlenmenin komünist partisi olabilmemesi mümkün değildir. Bu nedenle komünist partisinin tüm faaliyeti o veya bu şekilde proleteryanın devrimci savaşımlının çıkarına hizmet etmek zorundadır. Siyasal öncü vasfını pratikte elde edebilmek için şu özelliklere sahip olmak gerekir:

Kitle hareketlerine derin ve kuvvetli köklerle organik olarak bağlı olmak gerekir.

Bu kökleri kuvvetlendiren ve sayısını artıran bir örgütlenme çalışmasının sürekliliği sağlanmalıdır.

Örgütlenme çalışması kısa, orta ve uzun vadeli planların bütünlüklü stratejisine bağlı olarak yürütülmelidir.

Devrimci proleteryanın müfrezelerini gösteri, her tür kalkışma, grev, boykot vb. çeşitli toplumsal muhalefet hareketleri üzerinden her fırsatta savaşımlı içerisinde eğiterek ve mücadele komitelerini geliştirerek büyük devrim savaşımlına hazırlamak gerekir.

Öncü parti kitlelere dışarıdan öncülük edemez. Parti sınıf mücadelesinin tam içinde olmalı onların zaman zaman farklı görünümde ortaya çıkan sınıfsal öfke kabarmalarını ve burjuva devletle tarihsel toplumsal uyumsuzluklarını, derin memnuniyetsizliklerini anlamalı, dolaysız biçimde hissetmelidir. Ancak, böyle bir konumlanmayla olanaklar ve olanaksızlıklar görülebilir. Sınıf mücadelesi pratiğinin içinde olamayanlar, düşmanı yani burjuva devleti ya çok büyütür ya da çok küçümserler. Devlet iktidarının zayıf ve güçlü yönlerini tespit edemezler. Bu nedenle kitle hareketine derin ve kuvvetli köklerle bağlı olmak gerekir.

Bu bağlar elbette örgütlenme çalışmasıyla tesis edilir. Diğer taraftan bir hedef doğrultusunda örgütlenmeyen ve hedefe ulaşmak için gereken savaşımlı vermeyen örgütlenmelerin çürümesi ve edilgenleşmesi devrim hedefinden sapması kaçınılmazdır. Bu nedenle parti sınıf mücadelesinin acil ihtiyaçlarını derhal belirlemeli

ve pratikte gereğini yapmalıdır. Örgütlenme faaliyetinin başarısı devrim hedefine sıkı sıkıya bağlı gündelik mücadelenin sürekliliğinin sağlanmasıyla mümkün olabilir.

Bir plana bağlı olmadan yürütülen mücadelenin sınanabilmesi mümkün değildir. Sınanamayan bir mücadelenin geliştirilmesi kuvvetlenmesi ve hedefe bağlı kalabilmesi şans faktörüne bırakılmış olur. Hayata geçebilecek bir devrimci mücadele planı ne kadar ayrıntılı, uzun vadeli yapılırsa ve her tür koşula cevap verebilecek taktik esnekliğe sahip olursa o kadar güçlü ve sonuç alıcı olur. Devrimci proleteryanın her taktik planı burjuva iktidarını yönetemez duruma getirmek ve proleteryaaya sağlam mevziler kazandırmaya yönelik olmalıdır. Net bir şekilde belirlemek gerekir ki, devrimci proleteryanın mevzi savaşı ve kazandığı mevziler onu nihayi devrim savaşına hazırlayacak ve güçlendirecektir.

Devrimci Örgüt ve Kadrolaşma

Parti işçi sınıfının mücadele örgütüdür. Bu mücadele örgütü sınıfın içinden unsurlar ve kaderini işçi sınıfının kurtuluşuyla birleştirmiş unsurlarla birlikte kurulur. Örgüt insanlar üstü soyut bir yapılanma değildir. Tek tek insanlardan daha farklı ve güçlü, insanlar toplamından da öte bir somut yapılanma olması bu gerçeği değiştirmez. Örgüt temel olarak insanlardan ve bu insanları birleştiren ideolojik yapılanmadan oluşur.

Örgütün zafere doğru ileri adımlar atabilmesi kadrolarının niteliğine bağlıdır. Dolayısıyla işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele ederken mücadele örgütünde devrimci kadroların hangi temel özellikleri taşıması gerektiğini belirlememiz proletaryanın devrimci mücadelesinin başarısı açısından tarihsel bir öneme sahiptir. Örgütü var eden yapı taşları üyelerdir. Üyelerin kendini ifade edeceği zemin ise örgüt organlarıdır. Örgüt üyeden üye örgütten karşılıklı ve döngüsel bir biçimde etkilenir. Kadro yapı taşıysa ideoloji çimentodur. Bir inşa faaliyetinin sonunda ise inşa edilen bina yapı taşından ve çimentodan çok daha ileri etkili ve bambaşka bir kurum olarak ortaya çıkar. Bina inşa edildikten sonra artık en etkili güç o olur. Yapı taşları ise binanın niteliğini belirler.

Bir bina inşa ediyor olsaydık yapı taşlarının niteliğini çimento etkileyemezdi. Çimento yalnızca yapıştırıcı bir rol oynardı. Toplumsal olaylarda ise durum farklıdır. İdeoloji kadro adayının niteliğini temelden etkiler. Kadro da sosyal bir organizma olarak örgütü sürekli etkiler. İnsanlardan oluşan, değişen, dönüşen, sürekli hareket halinde olan bir yapı olarak bir devrimci örgütün ertelenemez temel görevi kadro perspektifini oluşturmak ve bunu hayata geçirmektir. Bir devrimci kadronun sahip olması gereken özelliklerini belirlemek ve buna uygun bir şekilde örgütlenmek önümüzde ertelenemez bir görev olarak duruyor. Bir devrimci kadro aşağıdaki maddelere uygun bir muhtevaya sahip olmalıdır:

1) Temel Marksizm-Leninizm bilgisine sahip olmalı. Toplumsal mücadeleler tarihini incelemeli ve pozitif bilimlerin en temel kanunlarını bilmelidir. Diyalektik materyalizmi kavramalı ve uygulayabiliyor olmalıdır. Yaşadığı ve mücadele ettiği toprakların ve oada yaşayan halkların tarihini bilmeli, kurtuluşu için mücadele ettiği emekçileri şekillendiren tarihsel-kültürel değerleri, etnik ve inançsal kimlikleri gören bir yerden, onlardaki komünal öze bütünleşmeyi esas almalıdır. Bu bilinçle donanmış bir kadro sınıf mücadelesi içerisinde kritik aşamalarda doğru tutum ve kararları alabilir. Mücadele içerisinde işçi sınıfının partisinin inşası görevini güncel pratiğin faaliyetleriyle ilişkilendirebilir.

2) Sabrı-öz disiplini-bilimsel çalışmayı bütünleştirmiş bir çalışma yöntemini benimsemiş ve hayata geçiriyor olmalıdır. Marksizmin en temel özelliği bilimsel bir yöntem kullanıyor olmasıdır. Bu sebepten devrimci kadrolar mücadele içerisinde diyalektik ve tarihsel materyalizm yöntemini ustalıkla kullanabilmelidir. Kapitalizmin gelişim dinamiklerini analiz edebilmeli sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını kavrayabilmelidir. Bütün bu pratiklerin hayatta karşılık bulmasındaki kritik anahtar emektir. Komünizm emeği özgürleştirecektir. Bugün sınıf mücadelesinin anahtarı tarihsel haklılığımızın yanında hayatta bu haklılığı örgütleyecek olan emektir. Devrimci kadrolar hayatın içerisinde emek vermeden başarı kazanılmayacağını bilmelidirler. Bu sebepten bütün mücadele hayatımızı emek üzerine kurmalıyız.

3) Sosyalizm sınıfların tarihsel gelişimi içerisinde dünün ve bu günün analizi içerisinde gelişmiştir. Dünün ve bu günün analizi beraberinde geleceği planlama olanaklarını da bizlere sunmaktadır. Bu sosyalizmin geçmiş tarihsel kesitte kazandığı bütün kazanımların anahtarıdır. Devrimci örgüt de planlı çalışmayı bilmelidir. Kısa, orta ve uzun vadede bir plan dahilinde yapılmayan devrimci faaliyet günü kurtarmaktan öte gidemez. Bu sebepten devrimci örgüt kendisi için önem derecesine göre planlar yapmalı ve bu planları hayatın içerisinde sınamalıdır. Yapılan plan doğrultusunda mücadelede elde edilen kazanımlar örgütü geliştirecek ve ilerletecektir.

4) Devrimci örgüt kadroları en genel anlamda kendisini yenilemelidir. Bu da sürekli bir ideolojik eğitimle gerçekleşir. Örgüt kadroların düzeyine göre eğitim süreçleri organize etmelidir. Aynı zamanda örgütün her kadrosu kendi eğitimiyle de özel olarak ilgilenmelidir. Bütün kadrolar Marksizmi öğrenmeli işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesiyle ilgili azami düzeyde fikir üretebilecek bir gelişmişlik düzeyinde ve bunu mücadele ettiği topraklara uyarlayabilecek bir tarih bilincinde olmalıdır.

5) Devrimci kadrolar mütevazı olmalıdır. Devrimci kadro ancak işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesi içerisinde vardır. Mücadele dışında hiçbir insan tek başına belirleyen değildir. Bu sebepten devrimci kadrolar sınıflı toplumun benmerkezci insan tipolojisi ile sürekli savaşmalıdır. Kitlelerle ve diğer devrimci kadrolarla kurduğu ilişkide mütevazılık esas olmalıdır. Bu mütevazılık sembolik ve zorlama bir hareket şekli değil yaşamın içerisine yedirilmiş bu hayat duruşu haline gelmelidir. Kapitalizm insanları bireyci ve tüketici bireyler olmaya teşvik etmektedir. Bu durumdan devrimci saflar da zaman zaman etkilenmektedir. Devrimci kadrolar yaşam tarzı olarak “bir hırka bir lokma” felsefesiyle hareket etmelidir. Her zaman mücadelenin ve örgütün çıkarlarını esas almalı ve bu temelde hareket etmelidir.

6) Devrimci örgütün en temel sözleşmesi örgütün tüzüğü ve programıdır. Tüzük örgütün işleyişini anlatır program ise örgütün hedeflerini anlatır. Dolayısıyla bu iki metin kâğıt üzerinde kalmamalı hayatın içerisinde ete kemiğe bürünmelidir. Devrimci kadrolar bu iki metni bütün ayrıntılarıyla bilmeli ve kavramalıdır. Özellikle programı kavrayan devrimci kadrolar hayatın içerisinde bu programı hem ileri işçilere hem de geniş emekçi kitlelere anlatabilecek politik düzeye gelmelidir.

7) Devrimci kadrolar hayatın her alanında devrimcidir. Bu devrimcilik yoldaş Lenin’in dediği gibi 24 saatin 24 saatini içeren bir devrimcilik olmalıdır. Dolayısıyla devrimci kadrolar hayatlarıyla, oturuş kalkışlarıyla ve bir bütün olarak davranışlarıyla kitlelere ve devrimci mücadeleye sempati duyan insanlara örnek olmalıdır.

8) Eleştiri ve özeleştiri bir devrimci kadronun günlük olarak başvuracağı bir silahtır. Her devrimci kadro gerektiğinde kendi özeleştirisini yapabilmeli ve hiç kimse bu eleştiri ve özeleştiri sürecinden bağımsız olmamalıdır. Eleştiri ve özeleştirin olmadığı yerde gelişim olmaz. Eleştiri ve öz eleştiri bir devrimcinin günlük olarak başvuracağı bir silahtır. Ancak bu silah yerinde ve zamanında kullanıldığında işlevli olacaktır. Yapılan her eleştiri ve özeleştirin sonucunda bir siyasal sonuç çıkarılmalıdır. Bu sonuç örgütün genel düzeyini geliştirecek bir etkiye sahip olacaktır.

9) Devrimci kadroların işçi sınıfı ve ezilen toplumsal kesimlerle kurdukları ilişki gelecek toplum tasavvurlarıyla uyumlu olmalıdır. Mütevazılıklarıyla, çalışkanlıklarıyla ve fedakârlıklarıyla kitlelerle güçlü ve “ gerçek demokratik” ilişki kurulmalıdır. Buradaki demokrasi lafta kalan şekli bir davranış değildir. Esasen mücadelelenin gelişim süreci içerisinde bürokrasinin ve gericiliğin panzehiridir.

10) Devrimci kadrolar hayatın içerisinde inisiyatif almayı bilmelidir. Yaşanan her hangi bir olay karşısında bir yerlerden talimat beklemeden tavır geliştirebilmelidir. Bu eylemi gerçekleştirebilmek için Marksizm- Leninizm konusunda belirli bir bilinç düzeyine ulaşmış olmak gerekir.

11) Devrimci kadrolar üretici olmalıdır. Ancak bu üreticilik aynı zamanda yaratıcı bir nitelik taşımalıdır. Özellikle kitlelerle ilişki kurarken onlarla en geniş ilişki ağını kurabilecek bir politik yaratıcılıkta ilişki kurulmalıdır. Bu yaratıcı eylemin sınırları devrimci örgütün programının en genel ifadesiyle sınırlı olmalıdır. Yaratıcılık adına örgütün genel ilkeleri dışında arayışlar içerisine girmek örgütsel yapının deforme olması-na neden olacaktır.

12) Devrimci mücadele içerisinde karşımıza birçok sorun çıkmaktadır. Kadrolarımız bu sorunlarla boğuşurken bazen ağaçla uğraşmaktan ormanı görememektedir. Dolayısıyla en genel anlamıyla programımız doğrultusunda verilen mücadele sürekli olarak hatırlanmalı ve bizi planlamamızdan uzaklaştıracak sorunlar hayatın içerisinde çözümlenmelidir. Yaşanan sorun her ne olursa

olsun örgütün genel ilkeleriyle uyumlu bir şekilde ivedilikle çözülmelidir. Sorunları çözmek yerine ertelemek mücadele örgütünü çürütecek ve bünyeye sınıflı toplumların ilişkilerine ait olan bir dizi olumsuz davranışın nüfuz etmesine sebep olacaktır.

13) Devrimci kadrolar organlı ve kolektif çalışmaya uygun olmalıdır. Kelimenin gerçek anlamıyla içindeki egoyu ve bencilliği öldürmüş insanlar proletaryanın kurtuluşu mücadelesine daha faydalı olacaklardır. En genel anlamıyla kapitalizm egoyu ve bencilliği körüklemektedir. Bu yönüyle devrimci kadro sınıf mücadelesi içerisinde bu tarz eğilimlerle mücadele etmeli kendi kişiliğine sirayet etmiş her türlü bireyci davranışla ideolojik olarak hesaplaşmalıdır. Organlı ve kolektif çalışma Leninist örgütlenmenin temel ilkesidir. Burada kendisini örgüte dayatan ve bir şekilde kolektif çalışmayı değersizleştirmeye çalışan yaklaşımlarla ideolojik düzeyde mücadele edilmelidir.

14) Devrimci örgütü var eden şey kadroların ona verdiği güçtür. Dolayısıyla devrimci kadrolar maddi ve manevi bütün olanaklarını mücadelenin çıkarları için seferber etmelidir. Örgütün gücü onu var eden kadroların ona kattıkları enerjiden ve yarattıkları olanaklardan geçer. Bu enerji ve olanaklar olmadan örgüt sadece kâğıt üzerinde var olan bir organizasyon haline gelir.

15) Devrimci kadrolar örgütün denetimine açık olmalı ve hayat içerisinde kendisi de örgütün hayatını denetlemelidir. Bu denetim mekanizması rapor alışverişi üzerinden kurulmalıdır. Lenin'in dediği gibi güven iyidir ama denetim daha iyidir. Bu denetim süreci de örgüt içerisinde yukarıdan aşağıya ve aşağıdan yukarıya demokratik merkezîyetçilik işleyişi içerisinde gerçekleşmelidir. Bu açıdan örgüt işleyişinde bütün zeminlere sirayet etmiş ve kural haline gelmiş ilişki şekli üretilmelidir.

16) Devrimci kadro bulunduğu her alanı bir mücadele mevziisi haline getirmelidir. Tek başına olan bir kadro bulunduğu zeminde örgütün programını nasıl hayata geçireceğini planlamalı ve buna uygun bir yaşam yaşmalıdır.

17) Karşımızda bulunan düşmanın gereğinden fazla büyütülmesi mücadele içerisinde yılgınlık tohumları yayacaktır. Tersine bir şekilde düşmanın gereğinden fazla küçük görülmesi ise bir dizi hatanın yapılmasına neden olacaktır. Bu sebepten devrimci kadrolar program doğrultusunda düşmanı stratejik ve taktik olarak analiz etmeli ve bu doğrultuda tutum almalıdır.

18) Devrimci örgütlenmenin en temel hedefi işçi sınıfının partisinin inşa edilmesidir. Bu sebepten bütün devrimci kadrolar kendi kurtuluşlarını işçi sınıfının kurtuluşunda görmelidirler.

19) Devrimci mücadele günlük hayatın içerisinde kendisini sürekli üretmelidir. Bütün kadrolar da bu sebepten ertelemeci yaklaşımları terk etmelidir. Bütün sorunları zamanında hayatın içerisinde çözmeyi prensip edinmelidir.

20) Devrimci kadrolar yaşamlarıyla, insanlarla kurdukları ilişkilerle mücadele içerisinde örnek olmalıdırlar. Bu süreç hayatın içerisinde doğal seyrinde gelişmeli ve bir sosyalizm anlayışını içselleştirmiş olmalıdır.

21) Kadrolar yaşam tarzında sosyalist toplumun tasarruf ettiği insan ilişkilerinin ilk nüveleri belirginlik kazanmalıdır. Sınıflı toplumun getirdiği her türlü rekabetçi, kariyerist ve benmerkezci anlayışla mücadele edilmelidir. Rekabet ve kariyerizm devrimci örgütü çürütür, kadroları en genel anlamıyla sosyalizm mücadelesinin ve örgütün çıkarlarından uzaklaştırır.

22) Devrimci mücadele içerisinde kullanılan araç ile amaç arasında güçlü bir diyalektik bağ kurulmalıdır. Örgütün güncel çıkarı için atılan bütün adımlar gelecek toplum planına uygun olmalıdır. Aksi takdirde örgütsel yaşamda yabancılaşma ve çürüme başlar.

23) Devrimci kadrolar örgütsel yaşam içerisinde örgütün programı doğrultusunda yaşama etkin müdahale edebilmelidir. Bu sebepten hayatın içerisinde inisiyatif alabilmelidirler. Aldıkları politik tutumların ve kararların arkasını siyasal açıdan doldurmalı ve doğru bildikleri fikirleri açıklıkla örgüt içerisinde savunabilmelidir-

ler. Bu aynı zamanda karşılıklı etkileşim sürecini de derinleştirecek bir tarz yaratacaktır. Örgütsel yaşam aynı zamanda kadroların tüm politik sorunları bütün açıklığıyla tartıştığı bir zemin olmalıdır.

24) Devrim mücadelesi içerisinde yer alan biz devrimciler için devrim güncel bir gerçekliktir. Dolayısıyla devrimci kadrolar devrim mücadelesinin sorunlarını bu günün güncel sorunları olarak görmeli ve buna uygun bir hayat yaşmalıdır.

Kadro adayı yukarıda tespit ettiğimiz özellikleri göre yapılmalıdır. Tüm birimlerimizde ve mücadele alanlarında ihtiyaca göre eğitim çalışmaları hiç durmaksızın devam etmelidir. Varolduğumuz her alan yaşamın her anı sürekli eğitim çalışmasının okuludur. Bununla birlikte kadro adayı bir plan dahilinde sürekli devam eden sınıf savaşımından çıkar. Parti program ve tüzüğünü kabul eden ve bir komitede düzenli çalışan devrimci kültür ve ahlak sahibi olan herkes kadro niteliğini kazanmış olur. Kadro için program ideolojik derinleşme, eğitim ve örgütlenme aracıdır.

Parti, programını kadroları aracılığıyla geniş kitlelere yayar ve benimsetir. Bu yolla planlı, somut hedefli bir örgütlenme ve kadrolaşma faaliyetini sürdürür. Bu sürece dahil olan her insan komiteler halinde çalışmalıdır. Bütün bu çalışmaları verimli bir şekilde yürütmek için teorik, politik üretimin sürekli ve düzenli yapılması gerekir. Bu nedenle parti yayınının hiç aksamaksızın çıkarılması temel bir görevdir. Bilinmelidir ki, günümüzün en etkili propoğanda aracı internettir.

Son olarak önemle belirtmek gerekir ki, bu bahsettiğimiz örgütlenme ve kadrolaşma faaliyeti karşısında düşman atıl kalmayacaktır. Her fırsatta örgüt içi ilişkileri deşifre etmeye, çürütmeye, baskı ve zorla bozmaya çalışacaktır. Bu nedenle devrimci ilişkilerde, kültürel ve ahlaki gelişkinliğin yanı sıra bir kültür olarak (aynı zamanda teknik olarak) gizliliğin tesis edilmesi gerekir. Parti, ajan ve polisler karşı korunmak için her türlü kendi örgütsel önlemlerini almalıdır.

AKP-IŞİD Faşizmine ve emperyalizme karşı direniş için mücadele konseyleri.

Türkiye dışta ve içte, ne zaman, nasıl sonlanacağı kestirilemeyen çatışmalı bir sürece girmiştir.

AKP, Suriye'deki savaşın birinci dereceden sorumluları arasındadır. Emperyalizmin taşeronu ve savaş kundakçısıdır. Temelsiz ve her tarafından dökülen "yeni Osmanlı" hayaliyle, emperyalist efendilerinden daha hevesli bir saldırgan devlettir şu anda. Rusya ile başlayan kriz, büyük emperyalist kampları karşı karşıya getiren "kullanışlı unsur" ve provakatör devlet haline getiriyor TC'yi.

Bırakalım savaşı, savaş ihtimali dahi iç politikada süngü, dipçik, postal iklimine girmek demektir. IŞİD hukuku ve uygulamalarının, IŞİD'leşen AKP eliyle Türkiye'ye hakim kılınması demektir.

Öte yandan 13 yıllık AKP iktidarının sonunda yargı, polis, istihbarat aygıtları, bürokrasi; ez cümle devlet aygıtı ve rejim, dinci faşist ekseninde yeniden yapılandırılmış, AKP-IŞİD faşizminin iktidarlaşması yönünde önemli bir mesafe kaydedilmiştir. Erdoğan eliyle yeniden tırmandırılan Kürt savaşı bağlamında, AKP-IŞİD eksenli faşist kurumlaşmalarla, ordu, bürokrasi ve istihbarattaki Ergenekoncu ve MHP tandanslı eski yapılar arasında ittifak sağlanmıştır: Bu bileşimin ifadesi olan halk düşmanı oligarşik rejim şu anda Türkiye'ye egemendir.

Miting meydanlarını, Kobani dayanışmacılarını, barış eylemcilerini hedef alan Diyarbakır, Suruç, Ankara katliamları; Kürdistan'da yüz binlerce insanı günlerce evlerine hapseden Gazze'den beter faşist ablukalar; baro başkanı Tahir Elçi'nin katledilmesi, Can Dündar gibi düzen içi muhaliflere dahi tahammül edilmemesi; IŞİD petrolünün bizzat Erdoğan ailesi eliyle piyasaya sürülüp vurgun yapılması; Rus uçağı düşürerek savaşın bütün dünyaya yayılmasına yol açabilecek tetikçi-provokatörlüğe soyunulması; AKP-

İŞİD faşizminin Türkiye ve bölgeye sunduğu “cehennem ufkunun” yol işaretleridir.

Kürtler, Aleviler, laik sünniler, CHP’li demokratlar, AKP’li olmayan mütebedeyin müslümanlar, azınlık halklarımız, kadınlar, “el ele dolaşan” gençler, grev hakkı şimdiden gasp edilmiş, sendikaları hizaya çekilmiş işçiler, kamu emekçileri, dereleri, ormanları, yaşam alanları ranta kurban edilen köylüler ve kentliler; AKP-İŞİD faşizmi size cehennemi bu dünyada vaat ediyor! Barışçıl eylemlerinizi dahi kana bulamayı, fısıltıyla dahi itiraz edeni hapse tıkmayı “ileri demokrasi” olarak sunuyor.

Ya direnerek AKP-İŞİD faşizmini yerle bir etmek, halklarımızın özgür geleceğini omuz omuza inşa etmek ya da sefalet, zulüm ve boyun eğişin düşkünlüğüne yuvarlanarak köleşmek: Halklarımızın önünde üçüncü bir seçenek yoktur!

Devrimci Komünarlar Partisi, halklarımızı AKP-İŞİD faşizmine karşı cephesel birliklerini yaratarak direnmeye ve özgürlüğü fethetmeye çağırır!

Türk ve Alevi halklarımız örgütsüzdür. Varolan sendika, dernek, kurum ve kuruluşlar, düzen tarafından büyük oranda içten fethedilmiş; hantal, bürokratik, işlevsiz konu mankenlerine, “ileri demokrasi” oyununun zararsız figüranlarına dönüştürülmüştür.

Örgütlenme ihtiyacı yakıcıdır ve mevcut örgütlenmelerin dönüştürülmesi de ezilenlerin aşağıdan gelen inisiyatiflerinin estireceği devrimci rüzgara bağlıdır.

Partimizin kadro ve militanları buldukları her alanda halkın öz örgütlülüklerinin yaratılmasına girişmekle yükümlüdür. Partili olmasalar da bu fikri doğru bulanlar kendi inisiyatifleriyle örgütlenmeye girişmelidirler.

Tartışma kulübü istemiyoruz! Grupların reklam ve gösteriş arenasına ihtiyaç yok! Örgütlerin alt organlarına dönüşen, sen-ben-bizim oğlanın siyasetçilik oynadığı yeni bir tabelayı baştan reddediyoruz! Kararlı ve kafası açık bir avuç insanla başlasa da; ezilen

milyonları tarih ve siyaset sahnesine çıkaran, nesne olmaktan kurtarıp özneleştiren, dahası bu işi ezilenlerin kendi etkinlikleri sayesinde geliştiren bir ufka yürümek azmindeyiz! Halkın öz örgütlülükleri, hiç bir yasayla sınırlanmaksızın, meşruiyetini ve yasalılığını ezilenlerin haklı davasından alır; ezilenlerin siyasi temsiliyle öz savunmasını kendi bünyesinde birleştirmeyi ciddi bir savaşımın olmazsa olmazı kabul eder. Bu iş, AKP-IŞİD faşizmini altetmenin ötesinde; geleceğin özgür, sömürsüz, sınıfsız ve sınırsız dünyasının temellerini bugünden atma işidir.

Partimiz, bu yürüyüş kolunda aklı, cesareti, örgütlülüğü, bilinci ve dirayetiyle, dişle tırnakla kazıyarak kitlelerin gönlünü ve aklını fethetme dışında hiç bir önderlik yolu ve tarzı tanımaz.

Sesinin ulaştığı her yeri, kulak veren herkesi halklarımızın özgürlük davası için ileriye atılmaya çağırır!

AKP - DAİŞ FAŞİZMİNE VE EMPERYALİZME KARŞI ÖZGÜRLÜK CEPHESİ Gerekçe

AKP, 7 Haziran sonrası başlattığı şiddet sarmalını tırmandırarak, kendisine karşı olan tüm muhalefetin ensesine silah dayayıp bomba patlatarak, kirli ve kanlı diktatörlüğünü korumuştur. 1 Kasım'dan itibaren Türkiye'de mevcut faşist anayasa ve yasalara göre bile meşru olmayan bir diktatörlük vardır. Devrimciler hiçbir koşulda bu diktatörlükle uzlaşarak, halk kitlelerini bu diktatörlükle birlikte yaşamaya mahkum edemez.

AKP'den normalleşme ve yumuşama bekleyenler halkı kandırmaktadır. AKP terör, şantaj, zorbalık, hile ve bombalarla iktidardadır ve dev iktidar olanaklarıyla güçlü bir faşist diktatörlüğü kurmak üzere faaliyettedir. AKP ile AKP'nin kontrolündeki sistemin kurallarıyla mücadele edilemez; tersine, bu yolla AKP diktatörlüğünün pekişmesine hizmet edilir.

7 Haziran'dan bu güne Erdoğan saldırdı, burjuva muhalefet teslim oldu, devrimci güçler bekledi, Erdoğan 7 Haziran'da ortaya çıkan halk iradesine tekme attı her kes seyretti. Erdoğan peş peşe katliamlar yapmaktan geri durmadı, HDP mitingleri iptal etti. Erdoğan Batı Şeria ve Gazze'de yaşanan İsrail işgalcilerinin yaptıklarına rahmet okutacak boyutlarda yüzbinlerin yaşadığı onlarca ilçeyi açlık ve ölümlerle teslim almak için hala saldırıyor, Türkiye'den yakınma ve kınama dışında ses çıkmıyor.

7 Haziran'dan sonra girilen rehavet ve AKP'ye tanınan zaman ona katliamlar için verilmiş destek yerine geçmiştir. Bu günden sonra verilecek her taviz ve tereddütlü tavır diktatörlüğün pekişmesine hizmet edecektir. AKP normalleşmeyecek, DAİŞ'le daha fazla iç içe girecektir. AKP'nin, dünya kamuoyunun zoruyla DAİŞ'e karşı çıkıyor görünmesi kimseyi yanıltmamalıdır. AKP, DAİŞ ile etle tır-

nak gibidir, istese de kopuşamaz. DAİŞ ile istemeksizin kopuşsa da, NUSRA, AHRA-RUŞ ŞAM veya milyonlara ulaşan tarikat, ce-maat, "Hizmet Hareketi" vb. adlarla bütün Türkiye'yi örümcek ağı gibi sarmış, kışkırtılmış, sırtı sıvazlanmış, linççi kontralaştırılmış kalabalıklar ile faşist saldırganlığa devam edecektir. Ankara katliamında ölenlere saygı duruşunu yuhalayan stadyumlar dolusu kana susamış topluluklar AKP'nin gerçek yüzüdür. Bunlar DAİŞ zihniyetinden aşağı kalmazlar. Ankara'da can çekişen yaralıların üzerine gaz bombası atan polisler üniformalı DAİŞ tir. Türkiye'nin her tarafından DAİŞ fışkırmaktadır.

7 Haziran sonrası muhalefetin aymazlığı ve siyasetsizliği bugünkü durumu ortaya çıkarmıştır. Kimse 7 Haziran sonrası Suruç katliamını beklemiyordu, Suruç'u ise tekrarı düşünölmeyecek bir felaket olarak algılamak istedi. Bu gaflet Ankara katliamının yollarını döşedi. Bu günden sonrası her türlü gaflet çok daha ağır törör ve katlimlara hedef olmamızı getirecektir. Artık kaybedecek zaman yoktur.

Kaybettiğimiz ve gaflet içinde geçirdiğimiz her dakikada nelerle karşılaşacağımızı yakın tarihte yaşadığımız Maraş, Çorum katliamları ve Sivas yangınlarına bakarak anlayabiliriz. Daha öteye yıllardır Irak ve Suriye'de yaşananlara bakmalıyız, zira AKP iktidarı devam ederse, bir dönem sonra yaşayacaklarımızın resmidir Suriye'de yaşananlar. Suriye'de 5 yıldır yaşanan tüm gaddarlıkların birinci dereceden planlayıcısı ve uygulayıcısı AKP iktidarındır. Suriye'deki DAİŞ çilerle MİT'in ve TSK'nın ilişkileri bütün dünyanın bildiği bir gerçektir.

AKP ve Erdoğan yıllardır yığınak yapıyor. Karanlık adamı Fidan eliyle tamamen kendi kontrolündeki dev istihbarat ağı, özel seçilmiş yargı, sınırsız büyüklükte örtülü mali kaynaklar, gene kendisine bağlı donanımlı özel polis kuvvetleri, sokaklara hakim olmak için oluşturulmuş lümpen çeteler, eski rejimin kontra aygıtlarıyla harmanlanmış yeni dinci kontra güçler, muhtarlardan esnaflara kadar sivil devşirilmiş kesimler halka saldırmak için hazırda beklemektedir.

Faşist güçler karşısında kararlı direniş olmayan her yerde daha da azgınlaşır, geri çekildiğimiz her alanı doldurur, faşizm barış ve masumiyet çığılıklarıyla durdurulamaz. Tarihen sabittir, direnişin olmadığı, halkların birleşerek karşısına dikilmediğı her yerde kanlı diktatörlüklerini kurmuşlardır. İşgal, yıkım, bombalarla asker ve özel tim terörüyle, kan ve gözyaşlarıyla iktidar olanlar halkın kitlesel, örgütlü gücü ve zoruyla ancak gönderilirler.

Bu gerçekler ışığında Suriye’de yapılanlar hazırlıktır, asıl hazırlık Türkiye üzerinedir, Türkiye’de dinci faşist diktatörlük kurmak için antremanlardır. Bu saldırganlık geçici değil, Türkiye’de devrimci güçler başta olmak üzere tüm ezilenleri, tüm muhalifleri ezip yok etmek için sistemli ve sonuna kadar gidecek saldırılardır. Bu açıdan mücadele artık bu faşist zihniyet ve onu besleyen sistemden kurtulmayı hedefleyen bir mücadeleye dönüştürülmelidir.

Yine aynı biçimde bir gerçeklik daha ortaya çıkmıştır ki, Türkiye’nin emekçi yığınları, tüm demokratik ve devrimci güçler, aydınlar, gençler tehdit altında ve can güvenliğinden yoksundur. Artık hiç kimse ve hiçbir muhalif kesim kendi güvenliğini bu devletten ve hükümetten bekleyemez. Tüm devrimci ve muhalif güçler kendi güvenliklerini kendileri almak, bunun için öz-savunma hazırlıklarına girişmek zorundadır.

Emek özgürlük ve halklara düşman bu faşist kalkışmanın hedefinde kendilerine hizmet etmeyen herkes vardır. Aleviler, Laik sünni kesimler, Kürtler, demokrat kemalistler, ilerici, devrimci tüm kesimler ise ilk hedeftekilerdir. Bütün bu kesimler kurban olmak istemiyorlarsa AKP - DAİŞ faşizmine ve arkasındaki emperyalist güçlere karşı özgürlük cephesinde birleşmek zorundayız.

İlkeler

Yukardaki gerekçelere inanan partimizin komüncü özgürlük güçleri tüm muhalifler, demokrat emekçi yığınlar, tüm anti faşist kesimler, laik demokrat kemalistler, alevi halkımız ve devrimcileri aşağıdaki ilkeler temelinde örgütlenmek ve örgütlenerek AKP ve DAİŞ faşizmine karşı meclisler kurarak, özgürlük ve direniş cep-

hesinde birleşmek için mücadele eder.

Özgürlük Meclisleri fikri tüm Türkiye’de ulaşabileceğimiz tüm kesimler içinde, yüz yüze halk toplantıları dahil, bütün propoganda ve ajitasyon kanalları kullanılarak etkili bir kampanya ile iki aylık bir hazırlık döneminde kendisini ilan eder.

1- Özgürlük Meclisleri tüm yaşam alanlarında mahalle, köy, il, ilçe, semtler gibi demokratik kitle örgütlerinde sendikalar, meslek örgütleri, dernekler içinde, fabrika, işletme, devlet daireleri, okullar benzeri tüm birimlerde ve kitlesel tüm halk örgütlenmeleri içinde halkın doğrudan insiyatifine dayanarak kurulur.

2- Özgürlük meclisleri yerel komiteler, kitle örgütleri, sendikal örgütlenmeler ve bütün halk örgütlenmeleri içinde bulunduğu alanda, o alanın özelliklerini dikkate alarak kendilerini halkın öz örgütleri, katılanların her türlü kararlarda söz sahibi olduğu demokratik yapılar olarak örgütlenir.

3-Meclisler gerçek demokratik halk organlarıdır, kararlarını ve uygulamalarını açık kitle toplantılarında, katılanların çoğunluğunun oylarıyla alır ve hayata geçirir, kararlarının üzerinde hiçbir otorite, ayrıcalık, dayatma kabul etmez.

4- Meclisler hantal, binbir kural ve şekilcilikle boğulan bürokratik yapılar değil sade, katılımcı eylem organlarıdır. Tartışma kulüpleri değil karar alan uygulayan, sorunlarla boğulan değil sorun çözen halk organlarıdır. Her meclis kendi alanının özelliklerine göre halkın taleplerini deklare eder ve eylemli olarak arkasında durur. Meclisler bulunduğu alanlarda kendi güvenliklerini korumak ve her türlü faşist saldırıya karşı kendilerini korumak için öz savunma organları kurar.

Her komünar bulunduğu tüm alanlarda oluşan özgürlük meclislerinde görev alır yoksa aynı anlayışla meclislerin kuruluş çalışmalarına katılır. Sendikalar, Meslek örgütleri, Alevi kurumları vb bütün kitlesel örgütlenmeleri kendilerini yeni baştan katılımcı, açık, hesap veren demokratik öz örgütlenmelere dönüştürmek için teşvik eder, mücadele yürütür.

Ekrem Demirci'nin DKP 1. Kongre Kapanış Konuşması

Yoldaşlar,

Kongremiz devrim şehitlerimizin anısına saygı duruşuyla açıldı. Son konuşmacı olarak bende sözlerime BÖG(Birleşik Özgürlük Güçleri) şehitlerimiz Bedrettin, Mahir ve Aziz yoldaşlarımız şahsında halklarımızın kurtuluş davasında düşen tüm devrim şehitlerimizi anarak başlamak istiyorum.

İnsanlığın kurtuluşu için düşenleri anarken onların izinde Türkiye, Kürdistan dahil olmak üzere, dünyanın herhangi bir coğrafyasında, emperyalizme, kapitalizme, faşizm ve her türlü gericiliğe karşı dövüşen tüm devrimci ve komünist savaşçıları selamlıyorum.

Aynı zamanda, illegal koşullarda ve binbir zorluğu yenerek, burada toplanan hem tarihi hem biyolojik olarak ağırlığını, genç devrimcilerin oluşturduğu asıl olarak çizgisi ve ufku devrimci ve genç olan kongremizi ve sizleri kutluyorum.

Bugün oligarşinin zindanlarında yirmi-otuz yıldır hapis olan yüzlerce devrimci var. Buradan kongremiz adına onlara sesleniyor ve dirençlerini, yıllara meydan okuyan iradelerini selamlıyoruz. Yoldaşlar, azminiz yol göstericimizdir. Sizleri örnek alan ve izleyen yeni bir genç devrimci kuşağı yetişiyor. Sizlere söz veriyoruz zulmün kalelerini titreteceğiz, yalnız değilsiniz, bundan sonra sesimizi daha fazla duyacaksınız.

Büyük bir tarihsel davanın takipçileriyiz. Şimdiki durumumuz ne olursa olsun, tarihin en eski ve en sert mücadelelerinin mirasçılarıyız. İlk isyancılardan günümüze yeryüzündeki tüm devrimlerin olduğu gibi ezilenlerin tüm yenik ve bastırılan dava ve isyanlarının da takipçileriyiz.

Kongremiz 1960'lı yıllarda 1970, '80 ve '90'lı yıllarda mücadelede katılan dört kuşaktan devrimcileri bir araya getiren, Tür-

kiye Devrimci Hareketinin tarihsel bir panoramasını temsil eden bir platform olmuştur. Memnuniyetle görüyorum ki, kongremizin çoğunluğunu '90 sonrası genç devrimciler oluşturuyor. Bu kongre bileşimi hem köklerimiz hem yeni filizlerimizin olduğunu, yani asabiyemizin güçlü olduğunu gösteriyor. Aynı zamanda, Türkiye ve bölge devriminin uzandığı bütün coğrafyalar ve tüm örgütlü mücadele yürüten birimlerimiz kongremizde temsil edilmektedir.

Bugün büyük kitleleri bir araya toplayamıyor olabiliriz.. Bu bizim gerçeğimiz ve devrimciler gerçeklerden korkmaz. Nicelik olarak azlık her durumda zayıf olmak demek değildir. Büyük olan sayılar değildir, güçte her zaman sayılardan doğmaz. Güçlü ve büyük olanda, büyüyecek olanda fikirler ve eylemlerdir. Büyüklükte her zaman görüldüğü gibi değildir. Elbette gerçeklikten kopuk, hayal dünyasında yüzmüyoruz, kendi gerçeğimizi biliyoruz ama büyüyecek olanın, aslolanın devrimci çizgi olduğundan hiç şüphe etmiyoruz. Devrimci nitelik toplumsal mücadelelerin kanunları gereği olarak mutlaka kendine uygun niceliğe kavuşacaktır.

Biz devrimciyiz, tarih bilincine sahibiz ve tarih bilinci büyük bir güçtür. Tarih bize bütün büyük tarihsel yükselişlerin, kararlı, bilinçli, çelik çekirdek denilen küçük azınlıkların insiyatifiyle başladığını ve başarıya gittiğini söylüyor. Yine Leninizm bize bu devrimci çelik çekirdeğin yokluğunda hiçbir başarının mümkün olmadığını teorik olarak söylemekle kalmaz pratik olarakta ispat etmiştir. Bütün büyük devrimlerde küçük ve kararlı devrimci kadroların öncülüğü ile iktidara yürümüştür. Tekraren, büyüyen ve iktidara yürüyen devrimci çizgi ve devrimci stratejidir.

Küçük olana tapmıyoruz. Marksist teorinin ölçeği olarak; büyük program, strateji, ideolojik-politik çizgi, sağlam devrimci örgüt bilinci ve sınırsız devrimci cesarettir. Kongremiz büyümenin teori, program, ideolojik yön, örgüt ve esas olarakta kavgadan geçtiğinin bilinciyle kavgamızı büyütecek ve kitlelere taşıyacak temel görevlerimizi tartışmış ve karara bağlamıştır.

Onları iki defa yendik, gene yeneriz

Kongremizin ilk gününden bu zamana kadar kıran kırana devrimin tüm can alıcı sorunlarını tartışarak planlı, pratik, somut görevler olarak önümüze koyduk. Bütün tartışmalarımız boyunca, ilk günümüzden son saatlerimize kadar kongremizde en çok hissedilen, büyük bir bilinç açıklığı ve inançla biz bu sömürücü zorbaları yeneriz duygusuydu. Halkımızın üzerine yürüyen bu faşist ve dinci yeni faşist sürülerini, 12 Mart öncesi ve 12 Eylül sonrası iki defa inlerine tıkadık, her iki defa da NATO'cu Türk ordusu imdatlarına yetiştirdi ve onları kurtardı. Şimdi hepsi beraberler ve üçüncü kez ve son kez onları tekrar inlerinde boğacağız. Kongremizin ilk gününden bu son saatlerine kadar hakim olan temel duygu budur ve bir de cesarettir. Hem de delice diyebileceğim bir cesaret. Bu kongre salonuna sığmayan büyük cüretiniz ve kavga azminiz, kongre kararlarımızla, devrimci bilinçle birleşti, önümüzde durabilecek hiçbir kuvvet veya kudret tanıyıyoruz.

Buradan doğan enerji ve çışku ile ve büyük bir özgüvenle kongremizi ve kongreden yansıyan cüreti kutluyor ve bu karanlık ortamı yırtacağımızı başta işçi sınıfımız olmak üzere bütün halkımıza müjdeliyoruz.

Buraya kadar söylediklerim sizlerden yansıyan irade, bilinç ve cesaret üzerinedir. Şimdi kongremizin somut teorik, ideolojik, siyasal ve örgütsel olarak tartıştığı temel sorunları üzerinde duracağım.

İktidara tapmıyoruz, yeni bir toplum kuruculuğu zorunludur.

Sosyalist sistemin çökmesinden sonra bütün dünyada temel devrimci kavramlar unutuldu, hatta tedavülden kaldırıldı. Dünya devrimci hareketinde stratejik bakış açısı kayboldu. Stratejiler günlük mücadeleler içinde eridi ve yok oldu. Bu eğilim yavaşlamakla birlikte hala etkisini sürdürüyor. Bundan dolayı devrim mücadelemizi tekrar en yalın haliyle formüle etmek zorundayız. Devrimci

mücadele, ya yoktur ya da varsa iktidar mücadelesi olarak var olmak zorundadır. Bu devrimciliğin amentüsü; doğruları bugün her vesileyle tekrar tekrar bilince çıkarmak zorundayız.

Siyasal mücadele bir diğer anlamıyla iktidar mücadelesi, diğer hedeflerle birlikte en önce devlet iktidarının fethini hedeflemek zorundadır. Biz devrimcilik ve komünizm adına iktidar reddiyecisi tüm görüşleri reddediyoruz. İktidarlara hayran, iktidarlara taptığımız için değil, devrimci olmak, halkı, kitleleri, sınıfımızı ve tabi ki, kendimiz dahil tüm yaşamı tehdit eden emperyalistleri ve burjuvaziyi önlemek zorunda olduğumuz için iktidar mücadelesi veriyoruz. Yoksa kapitalizm, yalnız insanı ve insan toplumunu yutmakla yetinmeyecek, tüm varoluşu yok etmek üzere dolu dizgin koşmaktadır. Hiç tereddütsüz bunların ellerindeki güçlerin alınmasını, bunların düzenini, devletlerini ve bütün sistemlerini paramparça etmeye mecbur olduğumuz için ne kadar lanetli ve tehlikeli olursa olsun iktidar mücadelesi yürütüyoruz ve yürütmek zorunda olduğumuza inanıyoruz. Bu hedefe yönelmeyen veya ikircikli olan her ideolojik ve örgütsel çıkış tarikatlaşmaktan kurtulamaz, en fazla aydın kulübüne dönüşerek düzene hizmet eder.

Siyasi iktidarı yıkılan deneylerin dersleriyle yeniden kurma, yeni bir yaşamı ve toplumu örgütleriyle, kitlelerle birlikte kurmak olarak anlıyoruz. Toplumı ilgilendiren kararların kitlelerin kendisince kolektif bir şekilde alındığı, yöneticilere, liderlere ve bürokratik yönetim aygıtlarına ihtiyaç duymayan bir toplum. Sömürü, baskı, eşitsizlik ve ücretli köleliğin yokolduğu ve işsizliğe yer olmayan, herkesin istediği türden bir işte çalışıp biriktirme hırsıyla değil ihtiyacına göre ilkesince yaşayacağı bir dünya. Söz yetki karar hakkını kendinde toplayan, siyasal temsiliyete ve hiyerarşik yönetim aygıtlarına gerek duymadan kendi kendini yöneten bir topluluk. Biryciliğin yüceltilmesine karşı dayanışma, paylaşma ve ortaklaşmayı temel alan bir toplum. Tek cümle ile insanlığın binlerce yıldır unutamadığı komün toplumu.

Değiştiremeyen değiştirilir

Herşey Türkiye Komünist ve Devrimci Hareketinin bir döne-

min sonunda olduğunu gösteriyor. Toplumu bir devrimle değiştirip dönüştürmek isteyen hareketler, uzun bir zaman diliminde bu görevlerini başaramadıkları zaman sistem tarafından yeniden şekillendirilirler. Belirli bir zaman sonunda hareketler radikal ve devrimci yanlarını, farkına varmadan yumuşattılar. Keskin söylemlerini devam ettirenler bile uzun yıllara yayılan işlev yitiminden dolayı düzen için tehdit olmaktan çıktılar, düzen onları tolere edebilir hale geldi.

Türkiye’de ki Devrimci-Komünist hareket ve partiler 40-45 yıldır alt üst olan, şiddetli çelişkiler içinde çalkalanan ve bu temellerde ortaya çıkan kitlesel muhalefetleri derinleştirip, devrime yöneltmeye muktedir olamayıp sürekli başkalaşım geçirdilerse, bu durumdaki devrimciliğin artık tutuculaştığı ve sistem içi bir duruma evrildiği açıktır. Türkiye ve Kürdistan’da PKK dışındaki sol örgütler uzun yıllardır düzeni değiştirmeye, gücü yetmediğinden idareci bir duruma gelirken, düzen kendi hükmünü işletmektedir. Devrimciler düzeni değiştirmek için çabaladığını düşünürken, düzen, kendisini yıkmak iddiasındakileri, daha hızlı değiştirmiştir.

Bu uzun dönemde hareketler, küçük de olsa kendilerince bir evren, yaşam alanı oluşturdular. Bu alanda oldukça oturmuş bürokratik aygıtlar, kendi içlerindeki ast-üst ilişkileri, kendilerince değişmez ve değiştirilemez yönetimler ve liderlik kadrolarını istikrara kavuşturdular, eylemek yerine yönetmek işinde ustalaşmış ve uzmanlaşmış geniş bir küme insan yarattılar. Bu bürokratik hiyerarşileri, liderleri ve bunların donanımlı büroları ve yaşamlarını sürdürmek üzere bir faaliyet ve az çok çeşitli alanlarda, bunun bütçeleri oluşturuldu.

Hayatın kaçınılması mümkün olmayan canlılar gibi toplumsal kurum ve yapılarında da büyüme, gelişme, olgunlaşma ve çöküş çevrimleri ve dönemleri vardır. Ve bundan kırk ya da kırk beş yıl önce doğmuş olan hareketler, yeni bir yaşama sıçrayamadıkları hatta bunun gereğini farketmedikleri için yasal partiler ve yasa dışı örgütler olarak düzen için istikrarın bir parçasına dönüştüklerini de fark etmeleri mümkün olmuyor. Farkında olmasalar da bu durum-

larıyla biyolojik ömürleri tükenmiştir ancak farklı bir gerçekliğe yolu açarak, kendi birikimlerini devrimci değişimin kuluçkaları ve potansiyelleri olarak dönüştürerek olumlu bir rol oynayabilirler.

Bu gerçekliğin farkında olmayanlar giderek daha fazla tarikatların durumuna düşeceklerdir. Üstelik tarikatlar bizimle kıyas kabul etmeyecek boyutta kitleseldir ve daha acısı dünyeviler, yani toplumsal yaşamla daha canlı bir organik ilişki içindedir. Bizim cenah ise daha korkutucu bir daralma içindedir. Daha da kötüsü pratik darlık bir biçimde aşılabilir ama giderek daha münzevi bir kendini anlamama hali ile fiili ve düşünsel daralma ve tutuculuk daha da büyüyor.

Türkiye’de ki durum ciddi olarak incelenmelidir. Marksizm gibi insanlığı ve insan düşüncesini sürekli yeni ufuklara zorlayan bir sistem nasıl böylesine daraltılarak mezhepleştirilir, gerçekten incelenmelidir. Mevcut halleriyle sol gruplar küçük misyoner çevrelere dönmüştür. Bizim de bir parçası olduğumuz bu durum kabul edilemez ve reddedilmek zorundadır. Bizim kongremizin önemli ve devrimci sonuçlarından birisi de şu iddiamızdadır: “Biz bu mevcut sol dünyayı yıkmak ve yeniden emekçi halk solunu kurmak için yola çıkıyoruz. Bunun için bize güçlü, sınıfta ve emekçi halk yığınlarının bağrında yuvalanan ve onların öncülüğünü yaratan yeni türde bir partiyi, bu zor coğrafyada ve mücadelenin ateşleri içinde yaratmak düşünüyor.”

Türkiye sosyalizm mücadelesinin tarihini daha devrimci bir okumayla yeniden öğreneceğiz ve bu tarihi yeniden yazmak değil yaratmak için mücadele edeceğiz. Aynı zamanda dünya da komünizm için mücadelelerin tarihini ve Marksizmi daha derinlemesine kavramak ve kendi ülkemiz gerçekliğinde yeniden yaratmak zorunda olduğumuzu bu muazzam emek ve çaba isteyen görevden kaçamayacağımızı biliyoruz.

Sosyalizmin ideolojisiyle donanarak bu güne kadar başaramadığımız görevleri tekrar önümüze koyacağız. Nasıl örgütleneceğiz? Örgütümüzü nasıl halkın ve sınıfın öncüsü durumuna getireceğiz? Mücadele etmek arzusuyla devrimciliğe uzanan genç

unsurları nasıl militanlaştıracamız? Nasıl eğitim, savaştırıp, önder kadrolara dönüştüreceğimiz?

Marksizm; Bugün ve Gelecek için

TDH'de içinde teoriye yaklaşım da ciddi sorunlar taşıyor. En temel sorunu da Marksizm'in, bütünselliğinin unutulup seçmeci yaklaşımlara kurban edilmiş olmasıdır ve bütünsellikten uzak seçmecilikten Marksizm değil eklettizm ve oportünizm çıkmıştır. TDH teorik temellerini yeniden inşa etmek zorundadır. Zor zamanların bizleri beklediği bu günlerde her zamankinden daha fazla, bütünsel bir dünya görüşüne, Marksist-Leninizm'e ihtiyacımız var. Teorik temelimizi güçlendirmek için genel yönelimleri belirledik bütün kadrolarımız kendilerini Marksist teoriyle donatmakla yükümlüdür, ama yetmez. Herhangi bir akademisyen, bir profesör de Marksizm'i inceleyebilir ve bu konuda kendisini otorite bile ilan edebilir, böylesi çoktur. Ama bu Marksist devrimci olmaya yetmez ve aklımızdan çıkarmamalıyız ki Marksizm, yalnızca eğitim ve okumayla kavranamaz. Aslanan onu değişmez hakikatler benzeri donmuş kalıplar olmaktan kurtarıp, günümüzün temel ve ağır sorunlarını Marksist yöntemle yeniden yorumlamak ve Marksizm'i ülke gerçeklerimize uygulamaktır. Aslanan Marksizm'i yalnızca teorik kavramlar dizesi olmaktan çıkarıp güçlü bir ideolojik mücadele aracı haline getirip, sapmalarla mücadelede kılavuz olarak kullanırken aynı zamanda bunun pratik ayakları olarak program, örgüt, strateji ve taktikler alanında pratik mücadelenin yol gösterici temel yöntemi olarak tüm kadroları topluluğumuza

Yoldaşlar, savaşmak için Marksist teoriye ihtiyacımız olduğu kadar gelecek kuruculuğu için daha fazla teorik donanıma yani gene Marksizm'e ihtiyacımız var. Kapitalist sömürüyü ve tüketim toplumu hangi şiddetle eleştiriyor ve ondan nasıl nefret ediyorsak yerine, yenisini nasıl yapacağımızı, neyi kuracağımızı bugünkü zor savaş koşullarında, ateş altında olsak da, bizzat bu şartlarda yeni bir yaşamı ve yeni insan ilişkilerini küçük küçük de olsa, nüve halinde de olsa ortaya koymak ve örnek olarak göstermek zorundayız ve bu, biz komünarlar için bir özentisi adeti yerine getirmek

değildir. Bu küçük değerleri yaratabilir ve kuşanabilirsek, başka bir şekilde kazanamayacağımız ve hiçbir güç karşısında kırılmaz, bükülmez ve yok edilemez muazzam bir mücadele gücüyle donanmış olacağız.

Kitlelerdeki cennet hayali, komün toplumdur

Yeni bir toplumu aramak, yeni bir yaşamı ve yeni insanı yaratmak ve bunun gereğini bilincimize kazımak, bunun için büyük arayışlara ve yoğunlaşma içine girmek sanıldığı gibi yalnız gelecek arayışı değildir. İnanırlılık ve sahiciliğimizin somutlanması olarak, şimdiye kadar hep aldatılmış milyonlara güven ve kendi güçlerinin bilincine kavuşmaları için asıl bugün bunlara daha çok ihtiyacımız var. Eskiye nefretle reddedip, ezip, kırıp, dağıtmak, paramparça etmek için proletaryanın ve milyonların gücüne ihtiyaç var ve yeni toplum ancak onların eseri olacaktır. Halk yığınları yeni bir toplum bilinci bir yana, hayalini dahi unutsalar, yanılısamalı olarak bilinçlerinin derinlerine kazıdıkları cennet beklentisi gerçek yaşamda kaybettikleri dayanışmacı yaşam ortaklığı tam adıyla komün toplumdur.

Bizleri bugünkü kavgaya iten en büyük itici güç yukardaki değerlerdir. Ama hayalci değiliz ve bu ateş çemberinde hemen bugünden yarına kendimize özgür alanlar yaratarak ütopyalarımıza kavuşamayacağımızın bilincindeyiz. Ancak her koşulda geleceğin özgür toplumunu ve insanların nasıl olması gerektiğini, bugünkü sert savaş koşullarında bile kendi içimizde yaratmak ve yaşatmak için azami çabayı göstererek küçük örnekler oluşturarak bile topluma örnek olmaya mecburuz. Sosyalizmin temsilcileri, devrimciler olarak büyük bir bilinçlenmeyi yakalamak, cesaret ve atılganlıkla mücadeleye sarılan, fedakar ruhu en yüksek düzeyde temsil eden ve hiçbir karşılık beklemeden halkın çıkarlarına hizmet eden, maddi müşevikler ve meta tüketme kültüründen nefret eden, makam, mevki, kariyer vb. burjuva toplumsal hastalıklarına tenezzül etmek bir yana büyüdükçe küçülen, ideallerine kopmaz bağlarla bağlı kadın ve erkek dava insanları olarak örnek olabilmeliyiz. Komünarlar için en yüksek mertebe ve makam dava yoldaşlığımızdır.

Bizler ya örgütlü, örgütlenerek özgürleşmiş, kendini dönüştürmüş

yoldaşlar topluluğuyuz ve sınıflı toplumun hastalıklarını yenmişizdir yada bunu başaramayıp, eskiyi yeni kabuklar içinde ve daha güçlü olarak yaşıyoruzdur. ‘Yeni’ olana yapacağımız en büyük kötülük hatta ihanet bu olur. “Biz yola koyulalım gerisi kendiliğinden gelir” demek baştan sona çok kötü bir biçimde düzene teslim olmaktır. Evet biz eskiyi yıkmak için ve bu yolda yürürken her an, her saniye, her adımda yeni bir yaşam için savaştığımızı unutmayaacağız. Biz kendimize yenilik ve özgürlük toplumunun temsilcileriyiz diyorsak, cismimizde de bu yeninin en güzel örneklerini temsil düzeyinde olmalıdır..

En büyük düşman; İçimizdeki düzen

Devrimci ortamımızda eskiden kurtulup devrimcileşmeye, eskiyi öldürüp yeniyi yaratmaya kendimizden başlayacağız. Düzenle başedebilmek ve sonuna kadar gidebilmek için kendimizle mücadeleyi başa alıyoruz. Devrimci bir konumu ve devrimci bir yaşamı kendimizde kazanır veya kaybederiz, burası esastır. Kendimizde yeni ve devrimci bir muhteva kazanamazsak toplumda hiç kazanamayız. Kendimizle başlamak zorundayız, bir karara varmışsak, bu gemiye binmişsek, kendimizle uğraşmak, kendimizi değiştirmek zorundayız. Her aşamada, kollektif yaşamımızın her dakikasında, kendimizi değiştirmek, geliştirmek kendimizdeki, kişiliğimizdeki düzeni öldürmek zorundayız. Devrimcilik ve militanlık “ol” deyince olup bitmiyor. Bir makinaya bile sürekli bakım yapılmazsa, bir müddet sonra teklemeye giderek işlevsizleşmeye başlar. Makinalar kadar bile kendisine zaman ayırmayan, kendisine bakmayan, kendisiyle mücadeleyi ciddiye almayan yoldaşlarımız var, hem de çok var. Makina bile bakmayınca çalışmıyorsa kendisine bakmayan bir militanın durumunu siz düşünün. Kendisini sürekli ve sistemli olarak geliştirmeyen bir militan geriler, kendisi fark etmeden geriler. Kendisini tekrar etmeye, olaylara müdahale edip yön vermekten, yaratıcı eylemcilikten idareciliğe doğru kaymaya başlar ve bir defa kayma başladığında nerede duracağı belli olmaz. Bir bakarsın dibe yuvarlanılmıştır. Sayıları binlerce, onbinlerce olan etrafımızdaki “eski devrimciler” bu kayma sonucu düzene yuvarlananlardır.

Bir defa devrimci olmak yetmez, yaratıcı ve büyüyen bir mücadele çizgisini kazanmak esastır. Devrimciliğe adım atmak yetmez aslanan devrimci kalabilmektir. Düzene yuvarlanmadan devrimci kalabilmek, düşmeden büyüebilmenin tek yolu siyasal bilinç, ideolojik sağlamlık, örgütlü mücadele, kollektif yoldaşça yaşam düzeyini yakalamaktır. Bir davaya, büyük bir mücadeleye atılmış kadrolar için, ideolojik sağlamlık ve politik gelişkinlik dışında yenilenmek mümkün değildir. Burada tembellik, burada küçük burjuva vurdumduymazlığı ve rahatlığı, konformizm öldürücüdür. Burada daha kötü bir hastalık fark etmeden başlar. Kendi kendisiyle uzlaşma, kendisine kıyamama, kendine acıma, zora gelememe başlamıştır. Kendi kendisiyle uzlaşma yani, adım adım yaşamda, ideolojide, örgütte, siyasette uzlaşmaya, militan kavgacılıktan kopmaya ve giderek düzenle ve düşmanla uzlaşmaya kadar gider.

Burjuva toplumu ve ilişki biçimleri çok sahte ve yanıltıcıdır. Bu toplumda biri ile ilişkilenecek, birine yardımcı olmak mutlak karşılıklılık üzerine oturur. “Ben sana, sen bana ne verdin, ne kadar verdin” ilişkisidir. Burada çok sözü edilen, çok değer verilen tüm ilişkiler karşılıklı faydalanmak ve çıkar ilişkileri üzerinden yürür. Arkadaşlık, hemşehrlik, akrabalık, aile ve kanbağı ilişkileri devrimci ortamlar için çok geri ilişkilerdir. Demokratik, geliştiren, yükselten değil, burjuva topluma, düzen yaşamına çeken ilişkilerdir. Bir devrimci tüm bu ilişki biçimlerini şiddetle reddetmeli asla bu tür geri ilişkileri devrimci ortamımıza taşımamalı, taşımak isteyenlerle de kararlıkla mücadele etmelidir. Bizim kabul edebileceğimiz tek ilişki biçimi devrimci yoldaşlık ilişkileridir. En tehlikelisi devrimci yoldaşlığı ahbaplık, arkadaşlık, kanbağı vb. geri ilişkilerle karıştırmaktır ve devrimci ortamlarda çokça yapılan ve yaşanan da budur. Davamızın üzerinde hiçbir değer yoktur ve bizim ilişkimiz dava insanları arasındaki ilişkidir.

Ahbaplık, arkadaşlık, akrabalık ilişkileri içinde, düzeni hoşgören, tolerans tanıyan, sahte ilişki biçimlerini, birbirini kayırmayı, birbirini idare etmeyi taşır. Bunları yaşıyor, yaşatıyor bunlara tahammül ediyorsak, bizler bırakın dava insanları ve savaşılar topluluğu olmayı, ancak günü kurtaran devrimcilik görüntüsünde kendini

yaşatanlar topluluğu oluruz. Biz ya profesyonelce davranan, ilkel temelinde yaşayan, kadın ve erkek savaşçılar topluluğu veya düzeni yaşayan sahte solcular topluluğuyuzdur, ortası yoktur.

Devrimci ortamımızı kırıp geçiren ve tasfiyeye yol açan esas hastalıklar bunlardır. Bu hastalıkları devrimci ortamımızdan ve örgütlü yaşamlardan tasfiye etmek için belirli çabalar gösterdik ve az çok yol aldık ama daha almamız gereken çok mesafe var. Bulduğumuz her alanda, her düzeyde, her gün mücadelemizde yenilikler yaratamıyor, sıçrama yapamıyor güçlü, propogandacılar, örgütçüler, ajitatörler çıkaramıyor ve bu yönde kendimizi aşamıyorsak, biz idareciyizdir. Bu toprakların büyük birikimini, kültürünü, değerlerini yeniden ve devrimci temellerde üreten ürünler veremiyorsak, hala sıradanlığı aşamadığımızı gösterir. Yaratıcılık, büyüme, devrimcileşme büyük emek ürünleri ortaya çıkararak olur ve herkesin saygı duyduğu, değerini kabul ettiği eserler ile olur. Bunlar yoksa yaratıcılık ve devrimcileşme eksiktir ve biz daha geri ilişkileri kabul edemeyiz.

Devrimcilik büyük bir bilinç sıçramasıdır. Bilme ve yapma işidir. Ama aynı zamanda büyük bir ruhsal yücelme, tüketim toplumunun kanser gibi yayılmış ve uyuşturucu benzeri bağımlılıklarından kopma, bütün toplumun acımasızca birbirini ezerek koştuğu tüm değerlere sırt çevirebilme, bu toplumun yüksekte ve önemli gördüğü herşeyi reddetmek durumudur. Bu düzene ve düzenin sunduğu yaşam ve olanaklara bağlı bu düzenin değerleriyle yoğrulmuş bir kişi asla devrimci olamaz. Yaşamda devrimci bir duruş ve tarzı yaratmayan ve bunu başaramayanlar bu düzenle bütünleşmekten kurtulamaz.

Devrimci mücadele yüksek bir bilinç gerektirir ama asla karmaşık, ulaşılmaz, anlaşılmaz değildir. Gerçekten sosyalizm ve toplumsallık basit, kolay anlaşılır bir sadeliktedir. Karmaşa, bilmezlik, komplolar, kirli sırlar, kangrenleşmiş halde burjuva düzenlerindedir. Sosyalizm, aleniyet ve apaçıklıktır.

Yüzbinleri atağa kaldırmaya hazırlanıyoruz.

Dünya devrim mücadeleleri saygı duyulan, örnek alınan liderler ve eserlerle doludur. Mücademizin düzeyini neyle ölçeceğiz, ölçü aletlerimiz bizim değerler dünyamızı belirler. Cüceler arasında herkes kendisini büyük, biraz farklı olansa, en büyük sanır. Devrimci ortamımız, teorik düzey, ideolojik, politik, örgütsel yetenek ve savaşçı düzey olarak her anlamda, çok gerilere savruldu. 1960 ve 70'lerin devrimciliği yeni, genç, tecrübesiz olmasına rağmen İbrahimlerin, Deniz ve Mahirlerin şahsında, kendi döneminde çığır açan, örnek olan, teorik, siyasal, örgütsel, kültürel ve yaşamlarıyla büyük sıçrayışlar yarattılar. Onların yarattığı sıçrayışlar ve atılımlar hala aşılılamamıştır. Onlar yepyeni örgütler kurarak, yepyeni görüşlerle ve görüşlerinin arkasına yaşamlarını koyarak çıktılar. Bütün bunları 20'li yaşlarda yaptılar. Bir de bugünün 20'li yaşlardaki genç devrimcilerine bakalım. Yeni teorik, ideolojik, örgütsel ve pratik sıçrayışlar bir yana, mevcut ortalamacı, geri solculuğun faaliyetlerinden ve eylemliliğinden memnun, itirazsız, itaatkar, taraftarlar durumundalar. Bölge, Türkiye, Kürdistan alev alev yanarken bu genç devrimci ve militanların kılı bile kıpırdamıyor. Dünya yanarken bunlar bir tutam otları bile yanmıyor gibi davranıyor. Yoksa yerinde duramaz, itiraz eder, ortalığı allak bullak eder, isyan eder. Duyarsız, reformist örgüt ve çevrelerin uysal medeni takipçileri durumundalar. Böyle gençlik olmaz, böyle devrimcilik hiç olmaz. Bunlara itiraz ediyor, bütün bu geri anlayışlarla mücadele sürdürüyoruz. Daha yüksek sesle ve daha sert biçimde ve üzerine giderek çatışmaktan çekinmemeliyiz. Bugünkü kıran kırana savaş ortamlarında oportünizmi alt etmeden oportünizmi ezmeden düşman karşısında tutunamayız.

Bir dönemdir ilişki biçimlerimizde ve çalışma tarzımızda yükselen bir düzey tutturduk. Ancak kollektif eylem yeteneği ve profesyonelleşme düzeyimiz hala geridir. Durumumuz mevcut sol ortamlardan oldukça ileridir ve bizi buraya taşımıştır ama artık bu tarz, tempo ve ilişkiler yetmez ve bizi ilerletemez. Hedeflediğimiz büyük görevlere bu tarz ve tempo ile ulaşamayız. Bütün biriktirdiklerimiz, örgütlü güçlerimiz, yoldaşlaşma düzeyimiz, militan savaşçı niteliğimiz sınırlı bir gelişkinlik kazanmıştır ama daha ilerisi için yetmez. Yürüyeceğimiz yolda yapımızı ve savaş düzeyimizi geri

çeken saptıran hiçbir anlayışa ve unsura tahammül gösteremeyiz. Birliğimiz, örgütlülüğümüz, militanlığımız sağlam ve çelik gibi olmazsa eziliriz.

Yüzlerle, artık binlerle diyebileceğimiz bir birikimi oluşturabildik. Tereddütsüz onbinleri ve yüzbinleri ayağa kaldırmanın hazırlığı içindeyiz. Tüm militan topluluğumuz, kadro adaylarımız, sempatanlarımız ve bize güvenen çevre ilişkilerimiz kendilerini bu zor zamanda bu yeni ölçü ve hedeflere göre hazırlamak ve yeniden yaratmak durumundadır. Yüzyıllık geçmiş birikimimizi doğru sahiplenir, dönemin militan savaşıçılığının hizmetine koyabilirsek Türkiye devrimini bir üst düzeye, yeni bir eşiğe sıçratabiliriz. Oportünist ve reformistlerin herşeyin bittiğini sandığı dönemler, düzenin kriz ve kaos dönemleri en büyük devrimci sıçrama dönemleridir. Düzen solcuları ve reformcu solculuk kaçacak delik arayabilir, azgın faşizm karşısında dizlerinin bağı çözülebilir, bütün bunlar bizim için devrimci bilincimizi, devrimci heyecanımızı en yüksek seviyeye çıkararak büyük halk savaşına hazırlanma azmimizi büyötmektedir.

Özeleştirimizdir: Daha hızlı koşacağız.

Bir yılda kendisi küçük ama gelecek için büyük bir adım attık. Yeni bir anlayışla devrimci bir mevzi oluşturduk ve çeşitli alanlarda bazı mesafeler aldık. Aldığımız mesafeleri küçümsemiyoruz ama daha ilerde olmak zorundayız. AKP-İŞİD faşizminin halklarımıza yönelik kanlı faşist saldırılarına cevap veremememiz devrimci hareketin geneli için ağır bir sorumluluksa bizim için daha büyük bir sorumluluktur. Zira bu ve benzeri saldırıların geleceğini herkesten önce dillendiriyorduk, gevezeler değil de devrimciysek görevlerimizi yapmak zorundayız ve yerine getirilmeyen her görev ciddi bir özeleştiri gerektirir. Büyük özeleştiri veriyoruz, kan revan içindeki Türkiye işçi sınıfının, emekçilerinin ve ezilenlerinin haklarını daha güçlü savunacak, beklentilerine cevap olacağız. Dostlarımızda, düşmanlarımıza da bu ülkede devrimcilerden ümit kesilmeyeceğini ve devrimcilerin tükenmediğini ispat edeceğiz.

Doğru ve devrimci bir zeminde konumlanarak mücadele arenasına çıkacak hazırlıklarımızı tamamlıyoruz. Çok ağır hata ve

yanlışlar yapmazsak büyüyebilecek bir eşik yakalanmıştır. Asıl sorunumuz mücadelemize yönelecek ilgiyi ve saldırıları karşılayabilecek düzeyi yakalamaktır. Hem içerden hem dışardan hem düşmandan hem sol içi oportünist, uzlaşmacı düzen içi eğilimlerden gelen çok yönlü saldırılara hazırlıklı olmak zorundayız. Bunun için tek olanağımız kendi kendimize yüklenmektir. Mevcut örgütlülüğümüzü hızla daha da güçlendirerek daha büyük kuvvetleri örgütleyen, yönlendiren, sevk ve idare eden bir düzeye yükseltmemiz gerekiyor. Bunun içinde her kadromuz ve militanımız kendi kendisini bu büyük davanın mücadelesinin bilinçli, örgütlü, düşman saldırılarına karşı ustalaşmış, kitleleri kazanmayı bilen öncü kurmaylar

Bir adım yetmez ve olduğumuz yerde duramayız, hızlanmak ve kendimizi tekrardan sıyırmak, devrimci yaratıcı düzeyi yakalamak zorundayız. Kendini tekrar, eskiyi yaratır ve eskime, yeni olamadan eskime, devrimci hareketin görünmez hastalığıdır. Eskimenin açtığı en büyük yara asabiyeenin yitirilmesidir. Devrimci hareketimiz malesef asabiyesini yitirmiştir ve bir tür burjuva konformizmi, kendiliğindenciliğe teslimiyet olan her tür gericilikle uzlaşma ve her tür olumsuzluğu kolayca kabul, mazeretçilik bütün ortamımızı kasıp kavurmaktadır. Tarihçi ve ilk büyük materyalist İbn-i Haldun asabiyeyi bir toplumun yaşama ve var olma gücü olarak alır ve asabiyesini kaybeden toplumların çökmeye mahkum olduğunu anlatır.

Küçük bir adım attık, bu bizim eskiden kopma ve yeniyi yaratma azmimizi ve irademizi gösterir. Attığımız adımın diğeri bir boyutu da yeni ve devrimci bir tarzı yaratma, yaşamda ve ilişkilerde devrimleşme çabalarımız asabiyemizi koruduğumuzu gösterir. Bunları tamamlayan ve aşan ise devrimci bir hatta kararlıca konumlanmamızdır. Artıları ve kazanımları büyüdüğü oranda devrimcilik mütevaziliği elden bırakmaz ve var olanla yetinmez daha ileriye kazanmak için yeniden büyük kavgaları planlar, hazırlıklarına girişir. Kibir, böbürlenme ve başarılarından sarhoşlanmak en geri burjuva hastalığıdır.

Toplumsal çürümenin panzehiri: Mücadeledir

Bugün mücadelemizi kötürümleştiren yalnızca azgın faşist saldırganlık değil asıl hastalık devrimci güçlerdeki ideolojik kötürümleşme ve toplumdaki çürümedir. Bu çürümeden de öte bir durumdur. Bu iki hastalık birbirini besliyor ve büyütüyor. İdeolojik pelteleşme toplumsal pelteleşmeyi, toplumsal çürüme siyasi muhalifleri ideolojisizleştiriyor. Tam tersi olması gerekirken toplum tortulaşırken, ideolojik keskinleşmeden başka bir yöntemle bu çöplükten çıkamaz devrimcileşmezsek bu çöplükte boğuluruz.

Bugünkü toplumu ve toplumsal olarak yuvarlandığımız kirlenme, kanser gibi bir şeydir ve her şeyi içine alıp kendine benzetip, tüm sağlıklı dokuları yutmaktadır. Gericiliğin alçaklığın her biçimini gördük ve yaşadık ama bugünkünün benzeri bir durumu hiç yaşamadık. Bu topraklarda her türlü zorbalık yaşandı, zulüm buz kesti, hile, şantaj, siyasi ve ekonomik düzenbazlık, sömürü, soygun yabancılarımız değildir. Yalan, riya, ikiyüzlülük, hırsızlık... Hakim kültür ve siyaset bütün bunlarla iç içe oldu. Ama bütün bunlar bir biçimde örtülü, bir biçimde kapalı kapılar ardında, kitabına uydurmaya dikkat ederek, toplumdan gizlenerek, bir toplumun varolduğu, bir toplumsallıktan çekinerek, ve toplumun bunları kabul etmeyeceği düşünülerek bir ölçü gözetilerek yapıldı. Siyasette, rekabette, ekonomik ilişkiler de göstermelikte olsa belli kurallar gözetilmeye çalışıldı. Bugün bütün bunlar gereksiz ve angarya durumundadır. Perde yırtılmış bütün pislikler başımızdan aşağı boca edilmiştir.

İnsan yalnız maddi şeylere isyan etmez. En büyük isyan insan onuruna saldırıya karşı olmak zorundadır. Göz önündeki alçaklıklar, hırsızlıklar, canilikler insan olarak hepimizin onuruna saldırılardır. Zalimlik, zorbalık, hoyratlık, alçaklık, rüşvet, kayırma, gücün arsızlığı her türlü rezillik açıktan yüzümüze karşı yapılıyor. Siyasetçi, bakan, başbakan, cumhurbaşkanı, general, polis şefi, diplomat, patron, müsteşar, müteahhit vb. her gün televizyonlardan yüzümüze tükürüyor, tükürmekten beter hakaret ediyor, aşağılıyor, tehdit ediyor. Öfke yok, itiraz yok, isyan yok. Bu hayvanlaşmadan beter bir aşağılanmadır. Aynı şeyler hangi hayvan topluluğunda yaşansa, bir yere kadar tahammül eder, bir noktadan sonra tırmalar, ısırır, saldırıya geçer karşı koyar. Türkiye, Türkiye halkları,

kadınları, erkekleri, gençleri, aydınları bütün toplum bu hasletleri yitirmişler.

Devrimcilik, adına uygun bir devrimcilikse, Türkiye gibi bir toplumda muazzam bir ateşleyicidir, kışkırtıcı, patlayıcı, yıkıcı bir madde gibidir, böyle olmak zorundadır yoksa çok ciddi bir eksiklik, yamulma, sapma vardır. Bu toplum, toplum olmaktan çıkmış, gücün, zorbalığın, paranın hükümran olduğu hak ve adaletin ırzına geçildiği, emeğin ve emekçinin köleden bile değersiz hale geldiği bir durumdadır. Devrimcilik her tarafından kan ve irin akan pislik deposuna dönmüş bu düzeni ve kirli gerçeğini patlatıp deşifre etmek, bu ahlaksızlar saltanatını, emekçi yığınlar nezdinde teşhir etmek zorundadır. Zaten her biri birbirinden beter skandallar, hırsızlıklar, arsızlıklar kendiliğinden patlıyor, pislikler tüm toplumu çürütüyor. Bütün toplumu ve yaşamı pis kokular sardığı için toplum hiçbir şey duymaz haldedir, adeta canlı cenazeye dönmüştür. Devrimcilik bu toplumda ve bu gerçekler karşısında etkisizse dönüp sadece kendimize bakmak zorundayız. Devrimcilik çaresizlik, müzmin muhaliflik, zavallı şikayetçilik değildir.

Kendisine devrimciyim diyen herkes bu kirli düzenle savaşmayı ve kitleleri bu kirli düzenin karşısına dikmeyi başarmak zorundadır. Bu düzene karşı halkı örgütlemeyi, savaştırmak için gereken stratejiyi ve taktikleri hızla öğrenmek ve yeni genç devrimci kuşaga öğretmek zorundadır. Bu toplumda savaşmazsak tükeniriz. Savaşmanın yolu örgütlenmekten geçer, örgütsüz savaşmak imkansızdır. Bizim birinci görevimiz hızla,sağlam bir savaş örgütünü yaratmaktır. Bu devletle ve azgın gerici faşist odaklarla savaşabilecek, örgütü ve kadrolarını yaratmaktır.

Tayyip, avanesi ve devlet çeteleri içerde olduğundan daha fazla ve daha büyük suçları dışarda işlemektedir. İçerde halkımıza kan kustururken bundan daha büyük suçları diğer halklara karşı da işlemektedir. Dünyada en kirli ve halk düşmanı iktidarlarla, Türk egemenleri şimdiki Tayyip gibi onlarla ortaktır. Suriye’de dökülen her damla kanın birinci dereceden suçlusu Tayyip ve Türk güvenlik aygıtlarıdır. Suriye’de kimyasal silahlarla işlenen suçlarda da

Tayyip'in eli vardır. Tayyip ve suç ortaklarından bunların hesabını da partimiz ve devrimciler soracaktır. Uluslararası emperyalistlerin adına "adalet divanı" dedikleri kurumlar Tayyip'leri yargılamaz, zaten en başta da onların adaletleri yoktur. Yargılayacak olsalar en başta kendi hükümetlerinden başlamak zorundalar. Dünyadaki tüm kimyasal, biyolojik, teknolojik öldürme ve soykırım silahlarını üretenler, satanlar ve halklara karşı kullananlar bu modern batılılar denilen emperyalistlerdir. Bunlardan adalet bekleyen ölü gözünden yaş bekliyordur. Ne içerde ne dışarda Tayyip ve etrafındaki sermaye ve devlet çetelerini yargılayacak bir güç yoktur. "Yok, Tayyip'ler adalet divanında, uluslararası mahkemelerde yargılanacak, yok modern Türkiye Tayyip'lere mahkum değildir" vb. palavralar ne yazıkki daha çokta soldan ve sol adına dillendiriliyor. Bunların hepsi liberal, reformist, oportünistlerin uydurmaları ve kitleleri sahte umutlarla uyutmalarıdır. Tayyip ve çeteleri yıkılacaksa ancak devrimciler ve halk güçleri tarafından yıkılacaktır, yıkılacak ve er veya geç mutlaka yargılanacaktır.

Grupçuluk içimize sızmış mülkiyetçi burjuva ideolojisidir.

Bugün devrimcilerin kitlelerle daha net olarak bu düzene karşı muhalif olan kitlelerle buluşmasının önündeki en büyük engel grupçuluktur. Muhalif kitlelerle buluşmamızın, az çok etrafımıza kitle toplamanın, kitlelere güven vermenin tek yolu da grupçuluğun ve grup rekabetçiliğinin aşılmasıdır. Grupçuluğu yenmeden, grupçulukla hesaplaşmadan kitlelerle buluşamayız. Grupçuluğu yenmek için ise önce grupçuluğun ne olduğunun anlaşılması gerekir. Herkes etrafına baktığında birbirinden sekter ve sınıksız grupçu mantığa sahip gruplarla karşılaşılıyor ama kimse aynaya bakmıyor, kimse kendine bakmıyor, herkes grupçuluğu kendi dışında sanıyor. En taş gibi grup kendisi ve grupçuluk en çok kendisini boğuyor, ama farkında değil.

Başkan Mao onbir çeşit liberalizm sayar ve onbirinci çeşidini kendi kendine liberalizm olarak söyler ve bunu liberalizmin en tehlikeli biçimi olarak görür. Bunun gibi binbir çeşit grupçuluk vardır ve en tehlikelisi kendinde grupçuluktur. Grupçuluğa karşı müca-

dele hem çok kolay hemde çok zordur. Çok kolaydır, zaten her tarafı sarmıştır ve devrimci ortamlar grupçuluktan nefes alamaz durumdadır ve herkes grupçuluğa lanet okumaktadır. Çok zordur çünkü, grupçuluktan yakınanlar en bağınaz grupçulardır. Kendinde grupçuluğa herkes kördür.

Grupçuluk ne güç toplayabilir ne kitlelere güven verebilir, yıllarca da bu durum sabit kalmıştır. Herkes birbirinden grupçu olduğu için grupçuluk yenilemez ve yenilmedikçe güçlenir. Grupçuluk ancak kendinde yenilir, kendinde grupçuluğu yenen dışındaki grupçulukla da mücadeleye başlayabilir. Bir hastalığı kendinde yenemeyen başkasında yenmek bir yana dursun bunu etrafına da yayar. Grupçulukla mücadelede, başarının kanunu budur. Özetle grupçuluk devrimci hareketimize sızmış burjuva ideolojilerinin tümüdür, içimizdeki düzendir ve düzenle olan ideolojik mücadelemizin her boyutunda bu benmerkezcilik ve mülkiyetçilikle mücadelelerimiz kesintisiz sürmektedir. Ve biz bir adım atarak bu illeti kendi ortamımızdan kovduk.

Gruplar halinde tarikatlaşma, bir nevi yeni tür mesihçilik, grupçu kör rekabetçilik, boş iddiacılık ve kendini tekrar tüm devrimci ortamı kasıp kavurmakta ve derin ve ince bir tasfiyeciliği hakim kılmaktadır. Biz attığımız bu küçük adımla bu büyük beladan kendimizi kurtarmak ve sonra bu burjuva mülkiyetçi ve tasfiyeci hastalığı tüm devrimci ortamdan kovmak için sonuna kadar kesintisiz ideolojik, kültürel bir savaş yürütmek zorunda olduğumuzun bilincindeyiz

Tüm militan devrimcileri özgüvenle DKP'ye çağırıyoruz

Kendimiz için küçük ama şimdiden kazanımlarıyla tarihsel bir anlam yaratan adımlarımızı, bütün militanlarımız, sempatizanlarımız, dost devrimci güçlere, işçi sınıfımız ve emekçi halkımıza bildiririz. PDKÖ (Proletaryanın Devrimci Kurtuluş Örgütü (TKK-KÖ'nün ardılı) ve TDP (Türkiye Devrim Partisi) olarak bir birlik fikri taşıyorduk. Sade ve net olarak devrim fikri, devrim için mücadeleyi büyütme mantığına oturan bir birlik fikri ile yola çıktık. (Başlarken MLSPB'li yoldaşlarımızda bizimle birlikteydi ve üç ayak üzerinde

yükselmeyi hedefledik. Ama birlik ufkumuzu mevcutlarla sınırlamadık. Bir dönem sonra MLSPB geri çekildi ama biz yoldaşlarımızı kendi verdikleri bilgiler doğrultusunda mücadelede yoldaşlaşmak için hala bekliyoruz.) İnanığımız doğrultuda adım attık ve sonuç aldık. İdeolojik, politik, örgütsel ve moral olarak güçlendik. Şimdi daha güçlü ve daha cüretliyiz. Bu azgın faşist düşmanla savaşabilir durumdayız, asıl önemli olan ise kitleleri bu savaşa çekebiliriz.

Birliğimiz için bir yoldaşımızın çok anlamlı değerlendirmesini paylaşmak istiyorum. “TDP ve PDKÖ olarak kendimizi eritip büyük devrim tarlamıza tohum olarak ektik” Tohumlar henüz filiz halinde ama ürün hem daha gür hem daha gülbüz. Biz bu tarlayı tüm varlığımız ve gücümüzle büyütmek ve büyük devrim örgütüne dönüştürmek için son ferdimize kadar çalışacağız. Burada büyüyeceğiz, burada güçleneceğiz ve buradan bütün gücümüzle emperyalizmin ve faşizmin kalelerini döveceğiz. Bu alan bugüne gelen mücadelemizin ve tarihimizin birikimidir. Biz bu alanı varlık yokluk derecesinde önemsiyoruz. Ama asla bulunduğumuz noktayı amaçlaştırmıyor ve bununla yetinmiyoruz. Devrim mücadelesi içinde olan başka bir devrimci örgüt, parti, çevre hatta tek başına devrimci mücadeleden kopmayan tek bir devrimci bile bize daha büyük, daha güçlü proletaryanın ve ezilen emekçi yığınların davasını omuzlayabilen daha gelişkin bir alan gösteriyorsa bir an, bir saniye kaybetmeden, devrimin ve halkın çıkarları için hemen onunla birleşmeye, ona katılmaya, onun içinde erimeye hazırız. Bunu bir propoganda olarak değil, güçlü bir inanç ve özgüvenle tüm devrimci güçlere ve kamuoyuna ilan ediyoruz.

Biz büyük bir özgüvenle tüm devrimci grup ve çevrelere iki somut öneriyi birden sunuyor ve bir tartışmayı açıyoruz. Birincisi, DKP bir birlikten öte, Türkiye devriminin güçlenip ileri akacağı bir mevzi, küçük ama sağlam bir devrim mevzisi yarattığımızı söylüyoruz. Kendimizdeki grupçuluğun mezarını kazdık kendimizi bundan azat ettik ve yeni bir grup değil nitelik bir sıçrama yarattık. İkincisi ise, yukarı da nasıl cesaret ve özgüvenle bizi çağıracak daha ileri mevzilere koşmaya hazır olduğumuzu ilan ettiyse aynı cesaret ve özgüvenle dışımızdaki tüm devrimci güçleri tek tek bireyler dahil

bize güç vermeye DKP'yi Türkiye ve bölge devriminin öncü gücü, enternasyonalist, halklar cephesinin öcüsü yapmaya çağırıyoruz.

Tekrarla kamuoyu önünde ilan ediyoruz. Herkesi DKP'ye çağırduğumuz güç ve samimiyetle, bizi davet edecek daha ileri bir savaş mevzisine de katılmaya hazırız. Bunu bir defa yaptık tekrar yapabiliriz, yeterki bizi ve devrim davamızı büyötmeye, sıçratmaya hizmet etsin. Çok kısa zamanda binlerce devrim şehidimizin mirasından güç alan büyük devrimci savaş örgütünü yaratabilir ve düşmanın karşısına daha güçlü olarak dikilebiliriz.

Kopuş, Kavga ve Önderleşme

Biz bir kopuş sürecinden geçiyoruz ve bunu doğru olarak tüm boyutlarıyla kavramak durumundayız. Uzun yıllara yayılan düşük düzey solculuk devrimci hareketin saflarına çok güçlü ve derin burjuva düzen ilişkileri, kültürü ve yaşam alışkanlıklarını taşımıştır. Bu doğa kanunu gibidir; sen düzeni değiştiremezsen düzen seni kendine benzetir. Devrimci hareketin en büyük ve derin hastalığı düzen ilişkilerini ve değerlerini kendi içinde taşıması ve yaşatmasıdır. Daha tehlikeli olan ise bunun farkında olmaması veya bunların kanıksanır hale gelmesidir. Devrimci hareket kendi içindeki düzeni yenmeden düzene fiske bile vuramaz.

Türkiye devrimci hareketinde bürokratik, ultiatomcu, yukarıdan ve yabancılaştırıcı bir tarz hakim ve bu bizleri de ciddi olarak etkiliyor. Bu ve benzeri devrimci olmayan burjuva örgüt ve siyaset alışkanlıkları sadece tasfiyecilik doğurur. Nitekim devrimci harekette güçlü ve kaba bir tasfiyecilik ve aynı sorunlardan çok tahripkar ve tehlikeli bir iç tasfiyecilik yaşanıyor. Devrimci mücadele için örgütlere gelen genç kadrolar, buralarda örgütsel ve siyasal bürokratik dayatmalarla karşılaşarak bir, iki yıl içinde ağır bir moral çöküntüsüyle düzene dönüyorlar. Bürokratizm ve dayatmacılık kaba bir sekterlik olarak asıl tehlikeli boyutta kitlelere karşı kullanılıyor en tehlikeli ve ihanet boyutundaki hastalık budur. Büyük bedellere rağmen devrimci hareketin halk yığınları içinde kök salmamasının, tersine yaşanan ağır tecritin asıl nedeni sekterliktir. Sekterler bastıkları yerde ot bitirmez etrafı kuruturlar. İçimizde

dışımızda gördüğümüz her alanda ve sekterliğin her biçimini ezmek için elimizden gelen tüm çabayı göstermek, sekterizme karşı her cephede savaş açmak en büyük görevimizdir.

Devrim mücadelesinin ve örgütlülüğün olmazsa olmazı mücadeledir. Mücadele olmadan ve bedeller ödenmeden hiçbir büyük dava kazanılamaz ve kazanılmamıştır. Denize girmeden yüzmeye öğrenilmediği nasıl bir gerçeklikse kavgaya girmeden büyüme ve güçlenme gerçekleşemez.

Nasıl bir kurtlar arenasının bizi beklediğinin bilincindeyiz. Hazırlıklarımızı tamamlıyoruz. Örgütlenme, eğitim, kadrolaşma, kitlere uzanma, düşmanın karşısına dikilerek dövüşmeye cesaret etmek... Tuzaklar, ihanetler, pusular, kalleşlikler, çatışmalar, hapis-haneler ve ölümler bizi bekliyor. Bu zor ve büyük kavgaya yüksek ve güçlü bir örgüt bilinci yaratmadan girersek kaybederiz. Bütün badirelere ve beklenmedik darbelere hazır ve bunları karşılayabilecek bir örgütlenme yaratamazsak bir dönem sonra kayıplar başlar ve devrim savaşında kayıplar kaçınılmazdır. Güçlü bir örgütümüz, kuvvetli bir örgütlülük bilincimiz ve sınıksız savaştan yoldaşlık bilinciyle kenetlenmiş kadrolarımız varsa her kayıp bizi ve devrim davamızı daha da güçlendirir. Düşman bizden bir koparırsa halktan beş misli yeni savaştan saflarımızı doldurmak için örgütümüze akar. Doğru yerde, doğru ve devrimci bir tarzda durmayı ve vurmayı bilen bir örgütü yaratmışsak, düşmanın her saldırısı bizi büyüten bir kaldıracı dönüşür.

Çok sert bir savaş alanına, fırtına, rüzgar, ateş ve beklenmedik saldırılar ve tehlikelerle dolu bir sahaya giriyoruz. Çok tehlikeli bir denizde oldukça derme çatma bir gemiyle yola çıkıyoruz. Burada bütün bireysellikler ölümle eş anlamdadır. Çok dikkatli, titiz, kolektif bir uyum ve sorumlulukta olmazsak bu gemi bu tehlikeli yolculuğu taşıyamaz. Buradaki en küçük bir sorumsuzluğun ve disiplinsizliğin tüm yoldaşlar topluluğunun hayatını ve davamızın geleceğini tehlikeye attığını bilmek durumundayız.

Türkiye, Kürdistan ve bölge gerçekliğimiz biz devrimcileri zorlu bir mücadeleye davet ediyor. Bu bölgede sosyalizm için savaşa

yarım yamalak örgütlülüklerle ve yarım kadrolarla çıkılmaz. Bu coğrafyalarda reformist, gevşek, iradesiz örgütlenme ve kadrolarla yol alınamaz, yola bile çıkılmaz. Bize bu kanlı faşist sürülerle baş edebilecek ve onları ezecek bir militanlar ordusu ve komutanları gerekiyor.

Bize sağlam ve giderek daha güçlenen yeni türde bir sosyalist örgüt gerekiyor. Önüne çok büyük pratikler, çok ciddi ataklar, büyük görevler koyan ve tüm yapımızı ve birikimimizi sıcak bir savaşa hazılayıp, kitlelerle bütünleştirebilen bir örgüt gerekiyor. Hızla merkezleşen, savaş içinde merkezden tabana her alanda komiteleşen, komitelerini kitleler içinde derinleştirip büyüten, kitleleri mücadeleye katan, savaşçı kadrolarını geliştirerek örgütleyen, savaş gücünü yükselterek Türkiye siyasal ortamında ve toplumun nezdinde öncü bir güç olarak kendini görünür kılan bir düzey kazanmak gerekiyor.

“Devrim, şüphesiz en otoriter şeydir.”

Düşmanımızı tanımak için yaptıklarına yakından bakmak son derece öğreticidir. Mustafa Suphilerin katlinden bu güne büyük bölümünü yaşayarak öğrendik. Bizden önce yaşanan tehir ve soykırım boyutlarındaki suçlar insanlık tarihinin kara lekeleri olarak duruyor. Son kırk elli yılda yaşadıklarımız ise yeterince korkutucudur. Yakın zamana kadar terör ve katliamlar daha çok örgütlü ve direnen kesimlere ve en fazla onların çevrelerine karşı uygulanıyordu. Bugün herkes hedeftir ve can güvenliğinden yoksundur. Sıradan bir gösteri bombalarla kana bulanıyor, yüzbinlik şehirler tank ve top atışlarıyla yaşayanların başlarına yıkılıyor. Geçmiş korkutucuydu, yaşadıklarımız kan dondudurucudur ve gelecekte, süregiden durumda daha iyi günler beklemiyor bizi. Buna rağmen devrimci hareketimiz içinde liberal, reformcu beklentiler hiç eksik olmadı. Aksine sistemin ve devletin ezme ve terör yöntemleri azgınlaştığında reformcu, oportünist çevreler, liberal demokratik hayalleri daha fazla pompaladılar ve bugünde aynı uğursuz rolüne devam ediyorlar.

Nasıl bir düşmanla savaştığımızı daha iyi anlamak için Kürt mü-

cadelesine bakmamız yeter. Kürt devrimci hareketi gelinen aşamada bütün taleplerini en asgari sınırlara çekmiş, mevcut sistem içinde rahatlıkla karşılanabilecek demokratik haklarını istemekle yetiniyor. Mevcut devletin sınırları içinde ve devlet iktidarına dokunmadan, Kürt halkının yaşadığı bölgelerde özerklik, yönetimlere katılma hakkı istiyor. Kürt halkının otuz yıllık süreçte kan revan içinde, onbinlerce insanını kaybetmesine rağmen, kitlesel olarak iradesini defalarca açık olarak ortaya sermesine rağmen bu sistem bu sınırlı talepleri bile kabul etmek bir yana, toplu katliam hazırlığı yapıyor.

Türkiye’de sosyalizmi kurmak iddiasındaki örgüt ve partiler ne istiyorlar? Kürtler bu kadar mücadele ve ödedikleri bedellere rağmen sadece belirli bölgelerde yönetime katılım istiyor. Farkında veya değiller sosyalizm iddiasındaki örgüt ve partiler ise yönetime katılım, belirli bir bölgede iktidar değil, iktidarın tümünü istiyor. Kimden istiyor, Kürtleri katleden sistemden ve devletten. Hepsinin programında, mevcut semaye devletinin yıkılması ve halkın demokratik iktidarının kurulması yani iktidarın halka geçmesi, ‘devrim’ hedefleniyor. Ve devrim diyenlerin çoğunun ellerinde tırnak çakısı bile yok ve inatla tüm devrimci mücadele yöntemlerini reddediyorlar. Kürtlere bütün yaşananlara rağmen, kısmi ortaklık bile vermeyen bu sermaye devletinin bu kesimlere bütün iktidarı nasıl vereceğini veya kendilerinin mevcut koşullarda bu işi nasıl gerçekleştireceklerini çok merak ediyoruz. Bizlerin bilmediği ve anlamadığı, dünyada bilinmeyen yeni tür bir sihirli iktidar alma formülü bulmadılarsa, mevcut gerçekler karşısında sürdürdükleri ve hala milim sapmadan sürdürmeye devam ettikleri mücadelenin başarısına kendilerini nasıl inandırıyorlar?

Mevcut devrimci çevrelere ve onların etrafında toplanan devrimcilere bütün iyi niyetimizle soruyoruz, devrim iddianız Marksizmdeki devrim iddiası ise yani siyasal iktidarın fethi, egemen sınıfın zora dayalı diktatörlüğünü yıkmak anlamında devrimden söz edenler; Şiddet ve şiddetin en acımasız biçimlerinin hem kendilerine yönelmesini kabul etmiş hem de kendilerine yönelen şiddeti etkisiz bırakacak daha büyük bir şiddeti karşı tarafa kullana-

caklarını ilan etmiş olurlar. Engels “Devrim, nüfusun bir kesiminin, diğer kesime karşı top, tüfek ve süngü kullanarak, kendi iradesini kabul ettirmesidir.” diyor. Malesef aradan geçen yüzelliden fazla yıl bu sözü onlarca kez doğrulamıştır ve tersi parlamenter rüyalar ve reformcu tüm dönüşüm beklentileri ile ağır ve kanlı hüsrarla sonuçlanmıştır.

Programımız halkımıza onur sözümüzdür

Artık gelişkin bir program ve tüzüğe sahibiz. Aynı zamanda yön gösterici karar tasarılarımız var. Bunları günlerce tartışıp en özgür ortamlarda kendimiz ürettik. Bundan sonra bu iddialarımızın yaşamda karşılığını yaratmak kalıyor. Program, karar tasarıları ve tüm bildirge ve çağrılarımız bizim başta proletarya olmak üzere emekçi halkımıza verdiğimiz onur sözümüzdür. Tüm bildirge ve çağrılarımızda verdiğimiz sözleri yerine getirmek, sözlerimize kan ve can katmak zorundayız yoksa sahtekarlardan hiçbir farkımız kalmaz. Her bildirimiz, her çağrımız her sözümüz bizim için bir yasa gibidir. Bir bildirimiz, bir gazetemiz, bir ilanımız iş olsun diye yapılmış bir şey değil savaş çağrılarımızdır. Bunlar dahil sıradan her eylemimiz, her toplantımız, her platformumuz bu düzene karşı savaş araç ve alanlarımızdır. Her bir komitemiz, her bir toplantımız halkımızın kurtuluş umuduna hizmet eden, emperyalizme ve faşizme karşı savaş mevzilerimizdir.

Bizler geçek devrimci bir faaliyet içindeyse tek bir saniyemiz boşa geçemez, tek bir mermimiz boşa harcanamaz. Bir toplantı yapıyorsak, bir semt birimi kuruyorsak, bunlar ya gerçek bir devrim mevzisidir ya da sıradan iş olsun diye yapılan toplantılardır. Ve bunu yapanlar devrimci faaliyet değil sıradan solculuk yapan kendini bilmez oyun oynayanlar topluluğudur. İkisi arasındaki fark bize bağlıdır, araçlar onları kullananların ideolojilerine ve kadrolarına göre biçim alırlar. Buna halk dilinde; “At binicisine göre kişner “ derler ve çok doğrudur.

Bizim her savaşçımız, bulunduğu yerdeki her komünar, katıldığı her ortama bilinç ve ışık taşır, mücadele ve savaş azmini güçlendirir, düşmanı korkutur, halka umut taşır, bu düzeyi kendisine düstur

edinir, kendini buna göre ölçer, daha gerisini kabul etmez, geri düştüğünü hissederse çabalar, çırpınır, komünar düzeyini yakalar hatta bir adım ileri atarak yeni çitayı kendisi çizer.

Nasıl her komünar bulunduğu her ortama bilinç ve ışık taşıyorsa komünarların her aracı, her organı her eylem ve örgütleri aynı rolü oynamak durumundadır. Bir yerde komünarlar partisinin bir komitesini kuruyorsak orada düşmanla bir savaş mevzisi açmışız demektir, daha gerisi kabul edilemez bu örgütlülük içinde sıradan solculuk yaşatılamaz. Hiç bir yerde iş olsun diye herhangi bir komite kurmayız, komite ve örgüt kurduğumuz her yeri sınıfımız için fethetmek ve halkın mevzisine dönüştürmek için komiteleşir, örgütleniriz. Kurduğumuz komite de komitenin toplantısı da, bizim için hayati derecede ciddiyet isteyen bir görevdir. Hiç bir komite toplantımız sıradan işlerin konuşulduğu, usulden toplantılar olamaz. Her birimiz, her toplantımız, bir organ, bir araç, bir mücadele alanı ve gücüdür. Her toplantımız bu kirli düzenle bu zorba katiller sürüsüyle savaş aracı ve savaş gücümüzdür. Yaptığımız her birim, komite, alan toplantısı bu bilinç ve bu kararlılıkla yapılmalıdır. Yoksa, onlarca, yüzlerce komite kurulsun, toplantılar yapılsın, on binlerce, yüzbinlerce bildiri dağıtılsın, bu düzeni adım adım geriletmiyor, halk yığınlarını kavgamıza katamıyorsa hiçbir anlamı olmaz. Sadece bu katiller sürüsü, faşist güçlerin antreman yaptığı oyuncaklar oluruz.

Her komünar bu bilinci kazanmak zorundadır ama bununla yetinemeyiz. Etrafındaki kadro adayları ve devrimci sempatanları aynı bilinçle donatmak ve giderek kitleleri örgütleyerek bu düzeye yükseltmek zorundadır. Büyük-küçük tüm faaliyetlerimizde ya biz kazanıyoruz, halkımıza ve sınıfımıza küçük küçük güç ve olanak yaratıyor, halkın savaş mevzilerini güçlendiriyor veya boşuna taban tepiyoruz, iki kişiyi bir araya getiremiyor, örgütleyip mücadeleye katamıyoruzdur. Devrimcilik adına boşuna taban tepmek, sonuçsuz çabalar büyük günahdır. Aslında boşuna çalışılmış da olmaz, halkın ve mücadelemizin kazanmadığı her an faşizm ve gericilik, halk düşmanları kazanıyordur.

AKP İŞİD'dir. Onları 70'lerden beri tanıyoruz

Devrimciler bu devletle mücadelede yeni başlamıyor. Tarihimize baktığımızda yukarıda söylenenlerden daha fazlasını buluruz. Türkiye devrimcileri ya devrim lafı etmemeli ya da devrim dediklerinde tüm bu şiddet mekanizmalarını ve geleneği karşısına alacak ve burjuvazinin acımasız beyaz terörüyle başa çıkacak biçimde hazırlanmalıdır. Türkiye'de yükselteceğimiz devrimci mücadelenin nasıl bir şiddetle, şiddetin bütün biçimleriyle karşılaşacağı 70'li ve 80'li yıllarda yaşadıklarımızla sabittir. 70'li yıllar, sınıfsal, ulusal, mezhepsel, siyasi ve kültürel ne türden çelişki varsa tümünün alabildiğine şiddetli biçimde ortaya koyduğu, toplumun tüm kesimlerinin bu çelişkiler etrafında saflaşmış Türkiye sathında kıran kırana savaşa tutuştuğu yıllardır.

70'li, 80'li, 90'lı yıllar esas olarak devletin saldırdığı bizim savunmada olduğumuz koşullarda yaşananlardır. Saldırıya kalkan bir devrimin nelerle karşılaşacağını Kürdistan devriminin deneylerinden biliyoruz. Savunma durumunda olduğumuz halde, bu yıllar Türkiye'nin çelişkilerinin barındırdığı şiddeti ve bu şiddetin hangi boyutlara ulaşacağını ve ne tür biçimler alacağını ortaya koymuştur: Bombalamalar, sabotajlar, provakasyonlar, suikastler, şehirlerin yakılıp yıkılması ve kitle katliamları, silahlı silahsız kitle-sel gösteriler, büyük şehirlerin tüm varoşlarını saran uzun süreli mahalle çatışmaları, genel grev, direniş, işgal, ayaklanma denemeleri, barikat savaşları, şehir ve kırdaki gerilla savaşları... Türkiye'de bir iç savaşın yaşanabilecek tüm biçimleri olanca zenginliğiyle yaşanmıştır ve önümüzdeki dönemde çok daha şiddetli ve daha büyük boyutlarda yaşanacağı bugün yaşadıklarımızdan açıktır.

Türkiye devrimi bütün toplum kesimlerinin kendi hak ve çıkarları için, egemen devlet gücüyle ve şiddetiyle her adımda karşı karşıya gelecek, ancak bu şiddete karşı direnebilirse ve ona kendi koşullarını dayatabilirse kalıcı mevziler elde edebilecek ve kazanımlarını koruyabilecektir. Devlet şiddetine direnerek ve onu adım adım geriletmeden, devletin verdiği haklarla yetinip, onunla kapışmayı göze almadan kazanılan tüm mevziler çok çabuk kay-

bedilmiştir. Kitlelerin her adımda devletle karşı karşıya gelerek, her karşılaşmada eski gücünü korurken yeni güçler kazanarak, bu güçleri adım adım devrim için organize etmek ve devrime hazırlamak, baştan sona şiddetle örölü uzun bir mücadele sürecinden geçmek zorundadır.

Bir dönemler, bugün devamcısı olduğumuz örgütler onbinleri, yüzbinleri hatta milyonluk kitleleri etkiliyordu ve hepsi birbirinden daha fazla Marksist-Leninist olduğunun ve bu devleti bir devrimle yıkmak iddiasındaydı. Hepsi bugünle kıyaslanmayacak 12 Eylül terörüyle tasfiye edildiler. Bugün çoğunluğu daralmış, küçük yasal partiler durumundalar. Bugünkü IŞİD'le bütünleşmiş AKP faşizmine karşı mücadele, çok daha boyutlanmış, sınırların dışına taşmıştır ve bu durumun içerdeki tüm çelişki ve çatışmaları çok daha şiddetlendirdiği kesindir.

AKP üzerinden devletin Kürt halkına karşı yürüttüğü iç savaş bölgesinde kıran kırana yaşanan ve gittikçe boyutları ve alanı kontrolsüz büyüyen emperyalist gerici savaşın direk devamı ve yansıması olarak anlaşılmalıdır. Bizzat AKP'nin sözcüleri Musul ve Suriye'deki manevralarını Diyarbakır, Cizre , Nusaybin hattının ön cephede savunması olarak ilan ediyorlar. Türkiye halkına da şehirlerin kuşatmasını dış savaşın karşılanması olarak ilan ediyorlar. Zaten dönemin eskiye göre daha öne çıkan gerçeği iç ve dış savaşların içiçe geçmesidir. Bir kural düzenliliğine benzer biçimde bölgedeki tüm dış yani devletler arası veya emperyalist işgale karşı savaşlar Irak, Suriye, Libya örneklerinde aynı zamanda iç savaşlar olarak yaşanmıştır.

Bugün Türkiye'nin batısında gidişat kıran kırana bir iç savaş yönündedir. İç savaşlar kişilere veya örgütlere bağlı istek ve iradeyle başlamaz ama olgunlaşmış bir iç savaşı da hiçbir güç engelleyemez. Sıradan vatandaşın iç savaştan korkması, hayıflanması, engellemeyi düşünmesi normaldir. Ama iç savaşı engellemeyi düşünen bir devrimci tam bir gafildir. Devrimcilerin görevi iç savaşı engellemek için çalışmak değildir, bu zaten mümkün de değildir. Devrimcilerin görevi acil olarak kaçınılmaz olan iç savaşa hazırlan-

mak ve devrimle ıkımaya çalışmaktır.

1970’li yıllarda MHP eliyle yürüttüğü iç savaşı devlet bugün AKP eliyle yürütmektedir. AKP ve devlet bütün kontra güçlerini halkın ve devrimcilerin üzerine sürmüştür. Birbirleriyle kıyasıya rekabet içinde olan MHP faşistleri, AKP’nin IşİD, Nusar vb. ittifaklarla de- vşirdiği dinci kontraları, Kürt Hizbullah’ı, ulusalcı faşızan kesimleri domuz topu misali birleşmiştir. AKP ve devlet iç savaşı her zaman kazanacağı din, mezhep, kültür, kimlik ve etnik ayrılıklar üzerinden derinleştiriyor. Böylece hem tüm kontracı, faşist, gerici güçleri bir- leştiriyor hem de halk muhalefetini bölüyor.

Bu temellerde derinleşecek bir iç savaşta halk güçlerinin kay- bedeceği, egemenlerin galip ıkıcağı kesindir. Türkiye devrimci- leri ellerindeki bütün g ve olanakları birleştirerek bu savaşta ini- siyatif almak zorundadır. Devrimciler iç savaşa bütün olanaklarıyla kendilerini ve halkı hazırlarken aynı zamanda ideolojik ve politik mücadeleyle bunu sınıf savaşı eksenine doğru çevirmek zorun- dadır. Günümüzün bütün sorunlarını geride bırakan temel ve acil devrimci görev budur.

Bugünün 1970’lerden en önemli farkı, Kürt ulusal mcadeles- inin belirleyici olmasıdır. Devlet, Türkiye’deki tüm çatışmalar ve direnişlerde PKK’yi hedefe koyarak gerici liği ve şvenizmi aya- klandırıp batıdaki mücadelenin kitleselleşmesini engelliyor ve bunda da oldukça başarılı oluyor. Önümüzdeki dönemde bunu kitlesel katliamları yükseltmekten çekinmeyeceği, bugün atmiş ol- duğu adımlarda görülebilir. Bu durumu aşmanın tek yolu TDH’ nin iç savaşta insiyatif alarak ne çıkmasıdır.

Herşey AKP-IşİD Faşizmini ezmek için

Erdoğan’a teslim olan bu sistem halklarımızla arasındaki pamuk ipliğine dönüşmüş son bağlarıda koparmıştır. Artık bu düzenle ve bu düzene güvenerek hiçbir muhalifin, aydınının, devrimcinin can güvenliği kalmamıştır. Yüzyıllık “Cumhuriyetin kazanımları” “Türk demokratik parlamenter sistemi” gerici, faşist, azgın bir halk dş- manları çetesinin ayakları altındadır. “Türk parlamenter demokra-

sisisi” denilen bu düzen ve devletin tüm kurumları IŞİD katillerinin deposu durumundadır.

Bu düzenin ideolojileri kendini tüketmiştir. Kemalizm, milliyetçilik, islamcılık hepsi iflas etmenin ötesinde halka karşı savaşın hizmetindedir. Bu düzene kala kala IŞİD ideolojisi ve katliamcılığı kalmıştır, başka türlü ayakta kalması mümkün değildir. Erdoğan etrafında kenetlenen düzen ve devlet güçleri başka türlü varlığını sürdürüyor, bizi yıkın yoksa Türkiye’yi Irak’tan, Suriye’den beter edeceğiz diye haykırıyorlar.

AKP ve sistem çoktan savaş düzenine geçmiştir. Otuz yıldan uzun bir zamandır düşük düzeyde siyaset yapan Türkiye solu düzenin bu savaş siyasetini, tanklar, toplar bombalarla üstüne geldiği halde anlamıyor daha doğrusu anlamak istemiyor. Savaşmak istemeyenler savaşı anlayamazlar. Savaşı ve savaşla düzen arasındaki ilişkiyi kavrayamayanlar bunu en fazla Erdoğan’ın deliliği olarak anlamak istiyorlar. Savaşı ve düşmanı anlamayanlar, kendi görevlerini hiç anlayamazlar ve kendi kendilerini gereksiz hale getirirler. Türkiye’de ki sol siyasetlerin büyük çoğunluğunun durumu budur.

Devrimcilik bir tarafa normal demokratik muhalifler bile zamanı gelince kanlı diktatörlere ve faşizme karşı silaha sarılarak direnmiştir. Dünya tarihi bunun yüzlerce örneğiyle doludur, Türk ve Kürt halklarında silah elde faşizme karşı direnmiştir. AKP-IŞİD faşizmine silahlı direnmek hem her anlamda meşru hem zorunluluktur. Türkiye devrimci hareketi hala doğru dürüst savaş sözcüğünü bile kullanmaktan, ağzına almaktan korkuyor.

DKP tereddütsüz olarak AKP-IŞİD faşizminin savaş ilanına karşı silahlı direniş siyasetini benimsemiş ve bunu ilan etmiş, halkımızı bu katiller sürüsüne karşı silahlanmaya ve silahlı savaşımıza destek vermeye çağırılmaktadır. Partimiz derinleşen iç savaşa ve şiddetlenen politik sürece kitleleri hazırlamak için çalışacaktır. Militanlarımız, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerini örgütlediğimiz bütün alanlarda, silahlanmaya teşvik etmek, AKP ve IŞİD katillerine karşı savaşa hazırlamakla görevlidir.

Türkiye’de gerici ve faşist güçler yıllardır silahlı ve halen silahlanmaktadır ve silahlarının namluları halkın ve devrimcilerin üzerine çevrilidir. Resmi, gayri resmi örgütlü kontra güçlerin ötesinde gerici ve faşist kitleler milyonlar olarak silahlıdır. Türkiye’de resmi olarak on milyon kişide ruhsatlı silah bulunmaktadır. Bunların ezici çoğunluğu kanımıza ekmek doğramak için çırpınan linççi kalabalıklardır. Kurbanlık koyunlar gibi boğazlarının kesilmesini istemeyen tüm hedeftekiler; Kürtler, Aleviler, laik yaşamı benimseyenler, ilerici aydınlar, demokrat CHP’liler ve tüm muhalif devrimci güçler ruhsatlı, ruhsatsız silahlanmak ve kendilerini savunmak için vakit geç olmadan tedbir almak zorundadır. Partimizin tüm güçleri bu mücadele ve hazırlıklarda halkımızın yanında olacaktır.

DKP’nin militanları genel halkın silahlanmasını teşvik edip desteklerken adım adım bu süreci, örgütlü bir halk savunma gücüne dönüştürme perspektifiyle hareket etmelidir. Halkı örgütlerken aynı zamanda kendi silahlanmasını ve silahlı mücadele gücünü ustalaştırarak, profesyonel bir düzey yakalamak zorundadır. Örgütsel faaliyetlerini mahalle, okul ve fabrikalarda halkın savunma gücüne önderlik edecek hazırlıkları tamamlayarak, bulunduğu tüm alan ve birimlerde savunma gurupları oluşturmalıdır.

Kitleleri örgütlü savunma gücüne dönüştürmek basit ve sıradan bir iş değil, karmaşık ve içiçe geçmiş birçok tarzı ve aracı birlikte ve uyum içinde kullanmayı gerektirir. Bunun propoganda ve ajitasyonu önemle planlanıp doğru ve etkili biçimde yapılmalı ve ciddi bir eğitim olarak ele alınmalıdır. Donanım ve tüm hazırlıkları örgütlü ve titiz bir tarzda yürütülmelidir. Bu görevler hem kitlelerin aynı zamanda kadro, sempatizan ve tüm örgütlü yapımızın hazırlık ve eğitim süreci olarak itinayla ve mekezi bir planlamayla yürütülmelidir. Bu sürecin burada öngöremediğimiz hangi zorluk ve sorunları karşımıza çıkaracağı konusunda daha fazla yoğunlaşp, çıkacak tüm zorluklara önceden hazırlıklı olarak, adım adım pratikte doğru bir çizgi ve örgütlülüğü yaratmalıyız.

Faşizme karşı savaş çok yönlü olarak ele alınmak zorundadır. Bu mücadeleye çok yaratıcı yaklaşmalıyız, teorik, ideolojik, politik

olduğu gibi pratik ve teknik yönleriyle bu savaşı bilince çıkarmalıyız. İdeolojik olarak bu savaştan hiçbir türlü kaçınmayacağımızı yakın çevremiz başta olmak üzere bütün tereddütlü unsurlara kavratmak zorundayız. Faşizme karşı silahlı direniş tek düze düşünülmemeli, birçok boyutlu ve değişik mücadele araç ve yöntemleri kullanılmalıdır ama bütün bu sürecin temel mücadele yöntemi silahlı direniş olacaktır. Dönem açısından, “herşey AKP-İŞİD faşizmine karşı savaş için”, “herşey AKP-İŞİD faşizmini ezmek için”, “herşey bu savaşı geliştirmek için” sloganları esas kabul edilmelidir.

Ok yaydan fırlamıştır

Yoldaşlar biz içimizde ve dışımızdaki ufuksuz, sıradan, ortayolcu eğilimleri şiddetle eleştirdik, eleştirmekle kalmadık, ‘kopuşu’ gerçekleştirdik. Bunu pratik devrimci ataklıkla birleştirerek bir adım ileri fırladık, kollektif olarak militan bir tarza yaklaştık. Bizzat bu adımlarla kendimizi hiçbir biçimde tereddütlü, karasız, inançsız unsurlarla bir arada tutamayız. Bilhassa savaş hattına çıkarken bütün benzeri kararsızlıklar çok tehlikelidir. Biz artık çıktığımız yolda acaba sorusuna bile tahammül edemeyiz. Zira ok yaydan çıkmıştır. Ayrıca biz yayı erken bırakmadık tersine bir durum var ve bu durumu ancak beyinleri uyuşmuş, burjuva demokrasisine iman etmiş oportünistler kavrayamaz. İleri hamle yapmıyoruz. Bir çığ gibi üzerimize tank, top, bomba, silah ve dev devlet güçleriyle gelen azgın faşist saldırganlığa geç kalmış olarak tavır almaya, yerlerde sürünür halimizden ayağa kalkmaya, ayağa dikilip karşı koymak ve savaşmak için, az çok bir savaş gücü olmak için çırpınıyoruz. Yerlerde sürünenler kimseyi ayakta görmeye tahammül etmezler ve her yandan her türlü yerlerde sürünen oportünistler bizi paçalarımızdan tutarak diz üstü çökmeye, yere yatmaya zorluyorlar ve biz adım attıkça daha çok paçalarımıza yapışacaklar, tekmelemekte bir an dahi tereddüt etmeyeceğiz.

Tarihin bu döneminde ve içinden geçtiğimiz bu durakta, Türkiye toplumu çürütülmüş ve sindirilmiş olabilir. İşsizlik, yoksulluk, baskılar, azgın devlet terörü, acımasız burjuva sömürsü ve propogandası kitleleri zehirle uyuşturmuş olabilir. Kitleler kanı akmış

mecali tükenmiş, canlı cenazeler gibi yerlerde sürünebilir, tüm ezilenler ve tüm muhalif kesimler, devler terörü ve katliamlar karşısında çaresiz, çıkışsız, korku ve endişe içinde, sinmiş olabilir. Bütün bunlar devrimcilerinde aynı umutsuzluk içine düşmesini gerektirmez tersine tamda bu günler ve dönemler devrimciliğin ve devrimcilerin zamanıdır

Tarih, toplum, insanlık, sınıfımız, ideolojimiz, bilincimiz, ahlakımız, halka sözümüz asla diz çökmeden, bir milim bile gerilemeden bu tarihin daha önce görmediği, zaman dışı, korku filimlerine taş çıkartan caniliklerin uygulayıcısı bu katiller sürüsüne karşı savaşmamızı emrediyor. Savaşacağız, emperyalizmin yaratığı AKP-IŞİD çetelerini ezeceğiz.

Haklı olan biziz korkacak olan düşmandır

Kan ve ateş içindeki Türkiye'de savaş meydanına çıkıyoruz. Halkımıza ilan ediyoruz; bu katiller ve hırsızlar saltanatını yıkmak için savaş meydanlarına çıkıyoruz. Korkumuz yok, haklı olan biziz korkacak olan düşmandır. Korkacak olan tarihte, zamana, insanlığa ters olan, ömrü tükenen gerici, faşist hırsızlar saltanatıdır. Büyük bir cesaret ve inançla halk düşmanlarının üzerine yürüyoruz. Türkiye ve bölge halklarının da düşmanı olan AKP-IŞİD faşizminin yıkılması, komşu kardeş halklara olan borcumuzdur. Böylesine büyük ve onurlu bir göreve soyunanlar olarak büyük bir heyecan duyuyoruz, bölge gericiliğinin en güçlü kalesini yıkarak tüm bölge emekçilerine ve halklarına borcumuzu ödeyeceğiz.

AKP-IŞİD faşizminin, Kürt halkımıza uyguladıkları zulüm Siyonist İsrail'in Filistin halkına yaşattığı zulme yaklaşmış bazı uygulamaları, onları geride bırakmıştır. Deniz bu günleri görmüş gibi idam sehpasını tekmelemeden önceki son sözleri, Türk ve Kürt halkının mücadele birliği olmuştur. İbrahim, Diyarbakır zindanlarındaki işkencelere ve işkencecilere karşı aylarca direnirken de bu günleri görmüş gibidir. Deniz ve İbrahim yoldaşlarımızı söz olsun ki halklarımızın bu büyük mücadele birliğini mutlaka kuracağız.

Mahir, bu halklar adına silahını ABD'ye ve İsrail'e doğrultmuştur.

İsrail ve ABD'ye silah doğrulttuğu için NATO'cu Türk subaylarınca Kızıldere'de alınandan vurulmuştur. Mahir'le birlikte Kızıldere'de katledilen on yoldaşımızı öldürmekle yetinmediler, cesetlerini paramparça ettiler. Niçin? Bu devlet ABD ve İsrail adına intikam almıştır.

Gerici, faşist halk düşmanlarına hatırlatırız, bugün halklarımızdan gasettikleriniz gözünüzü karartmasın, herkesi ezdik, herşey bizim sanabilirsiniz, hiç hayale kapılmayın. Türkiye devrimciliğinin kökleri bu topraklarda bu toprakların çok derinlerine kök salmıştır, onları yok etmeye gücünüz yetmez. Hak ve adalet davasını yenecek hiçbir ordu, silah, güç yoktur. Bizi son ferdimize kadar kırsanızda yeniden doğarız köklerimizden. Bu tarihin her döneminde ve bu toprakların her karışında izlerimiz var. Hiçbir halk türküsü, hiçbir masal zalimi, zorbayı, faşistleri anlatmaz. Halkların ve emekçilerin türküleri bizi söyler, masalları bizi anlatır, şiirlerde biz varız. Türkiye ve Kürdistan'ın bütün dağlarında, şehirlerinde, köylerinde, büyük şehirlerin mahalle ve sokaklarında izlerimiz duruyor. Kimse, hiçbir güç ne yaparsa, hangi yöntemi, yalanı, hileyi kullanırsa kullansın, bu topraklardan ve bu tarihten devrimcilerin izlerini silemez..

Bu topraklardan, zulüm ve zorbalık hiç eksik olmadı. Hala daha azgınlaşarak ve büyüyerek devam ediyor ama kalleşliklerin ve namertliğin yanı başında yiğitlik ve mertlik de hep varoldu. Sonuna kadar kırsalarda, biz hiç diz çökmedik ve bayrağımızı hiç yere düşürmedik. Bu topraklarda eşitlik ve özgürlük uğruna binler can verdi, bir çoğunun adını dahi bilmiyoruz. Hiçbirinin banka hesapları veya taşınır taşınmaz herhangi mülkü olmadı. Çoğunun mezar taşı bile yok ama geleceğe onlar kalacaktır.

AKP-İŞİD FAŞİZMİNİ EZECEĞİZ!

YAŞASIN DEVRİM YAŞASIN SOSYALİZM!

DEVİRİMCİ KOMÜNARLAR PARTİSİ

PROGRAM

Tarihsel Miras ve Amaç

Partimiz yeryüzünde eşitsizliğe ve zulme karşı ilk taşı atan adsız savaşıdan günümüze kadar süren tüm özgürlük ve adalet mücadelelerinin mirasçısıdır. Köklerimiz, köleciliğe isyan eden Spartaküs'den Anadolu'nun unutulmaz isyancıları Babailer'e kadar uzanır. Bugünde dünyanın her hangi bir yerinde süren tüm özgürlük savaşları bizim savaşımızdır. Biz dünya çapındaki haklı haksız savaşının Anadolu ve Mezapotamya'daki koluyuz ve insanlığın komünal geleneklerinin takipçileriyiz.

İnsanlığın komünal geleneklerini modern sınıflar mücadelesine uyarlayan Marks-Engels ve Ekim Devriminin önderi Lenin, Devrimci Komünarlar Partisinin de kurucu önderleridir.

Devrimci Komünarlar Partisi; Ekim Devriminin ateşleri içinde kurulan TKP ve Türk egemen devletine karşı silahlı isyan bayrağını dalgalandıran THKP/C, THKO, TKP/ML'yi devrimci eleştirel temelde kendi öncelleri kabul eder.

Parti, proletaryanın nihai kurtuluşu için, modern sanayi proletaryası başta olmak üzere, işçi sınıfının, emekçilerin, kadınların, gençlerin ve tüm ezilenlerin bilinçli, örgütlü ve öncü siyasi devrimci savaş örgütüdür. Devrimci Komünarlar Partisi, sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurmayı hedefler; doğa ve insan uyumunu esas alır. Patriyarkal sistemi ortadan kaldırarak, bayrağında "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar" şiarı dalgalanan

komünist dünya toplumuna ulaşmak için savaşır.

Dünya halklarının baş düşmanı kapitalist emperyalizmdir

Günümüzde gericiğin ana kaynağı emperyalizmdir. Yeryüzündeki tüm faşist ve askeri diktatörlükler, tüm yerel gerici iktidarlar, dinsel faşist gericiilikler, yükselen neo-faşizmler emperyalizmden beslenirler ve emperyalizm tüm gericiiliklerin kaynağıdır. Emperyalizm dünya halklarının baş düşmanıdır.

Kapitalizme karşı mücadele edilmeden emperyalizme karşı savaşılabilir. Emperyalizm bütün ülkelerde “iç olgu” haline gelmiştir. Bu, yerel sermayelerin ve devletlerin emperyalizmin uzantıları, kaleleri, yerel emperyalist odaklar vazifesi görmesi demektir. Bu odaklara karşı mücadele edilmeden emperyalizme dokunulamaz. Bundan dolayı anti- emperyalist mücadele her coğrafyada yerel sermayelere ve devletlerine cepheden savaşa hazırlanmayı zorunlu kılar.

Tekeller ve mali sermayenin egemenliği, dünyanın dev tröstler arasında paylaşılması ve eşitsiz gelişmenin yarattığı çelişkiler iki büyük emperyalist paylaşım savaşıyla sonuçlandı. Sosyalist kampın çöküşüyle başlayan yeni paylaşım dönemi son büyük krizle birlikte derinleşti. Ekonomik krizin çözümsüzlüğünün tetiklediği emperyalist rekabet yeryüzünü cehenneme çevirmeye başladı. Emperyalist kamplar arası kapışma ve parçalanma da rekabeti şiddetlendiriyor. Bu rekabet bütün kıtalarda bölgesel savaşları tetikliyor; bölgesel savaşlar bir dünya savaşına, üçüncü bir savaşa doğru hızla tırmanma gösteriyor. Çürümüş ve can çekişen kapitalist emperyalizm, doğayı ve insanlığı bir bütün olarak yok oluşturma sürüklüyor. Bugün emperyalizm dünya halkları için her zamankinden daha büyük bir tehdit oluşturuyor ve bölgemizde emperyalizme karşı mücadele güncel ve acil hale gelmiştir.

Sosyalist sistemin çökmesiyle emperyalistler kendi halklarını terörize etmek için kullandıkları komünizm öcüsünün yerine radikal İslamı geçirdiler. “Medeniyetler çatışması” tezleri öngörülen çok ideolojik hazırlık olarak devreye sokuldu ve bilinçli olarak

bugünkü dünyayı yarattılar. Kapitalist küreselleşme ve neo-liberal politikalar sonucu dünya emekçileri arasında büyüyen dayanışma ve ortak mücadele dalgasına karşı “medeniyetler çatışması” anti-komünizmin yerine kullanıma sokulan yeni ideolojik saldırıdır. Bu saldırı, yalnızca İslam-Batı karşıtlığıyla sınırlı değil, yeryüzündeki tüm büyük inanç topluluklarının birbirleriyle, mezhepsel ve kültürel farklılıklar temelinde kendi içlerinde de çatıştırılması ve düşmanlaştırılmasıdır. Yeni ideolojik konsept, emperyalistlere hem emperyalist merkezlerde hem de dışarda büyük bir iktidar gücü verirken, içerde emek ve demokrasi, dışarda anti-emperyalist güçleri ezmek için örgütlenmiş bir silahtır.

Müslüman dünyada IŞİD olarak ortaya çıkan faşist eğilim, başlangıcı Yeşil Kuşak politikalarına dayanan emperyalist projenin devamıdır. IŞİD, 1,5 milyarı aşan İslam dünyası üzerinde estirilen emperyalist yağma, talan ve savaşlardan beslenmektedir. Radikal İslam bir yanıla emperyalist saldırganlığa karşı geriye dönük ve umutsuz bir intihar eğilimidir ve bu yanıla kitlesel bir destek bulmaktadır. Siyasal olarak ise yerli egemenler ve emperyalist güçlerin halklara, ilerici ve devrimci güçlere karşı kullandığı büyük ve tehlikeli yeni tür faşizmdir. IŞİD faşizmine karşı bölgesel düzeyde karşı çıkış yetersizdir, enternasyonal düzeyde ideolojik, politik olarak çok yönlü mücadele yürütölmek zorunludur. Dünya sermayesinin kanlı kılıcına dönüştürölen bu faşist hileye karşı dünya emekçileri birleşik ve ortak mücadele yürütmelidir. Emperyalizm ve IŞİD; biri diğerrinin öteki yüzüdür ve ikisine karşı birlikte savaşılmalıdır.

Kapitalist sistemin içinde kalan dünyanın bir geleceğı yok. Beşeriyet ve kainat, kan ve ateş içindedir. Ekolojik yıkım, talan ve sömürü akıl almaz boyutlara varmıştır. Yüzbinlerce, milyonlarca insan emperyalist devletlerin kararlarıyla bombalar altında can veriyor. Tehdit bütün insanlığadır. Tehdit beşeriyete olduğı kadar tabiatadır. İnançlar, kültürler, halklar, bitkiler, hayvanlar tehdit altındadır. Bir bütün olarak varoluş ve gelecek tehdit altındadır. Bundan dolayıdır ki bu savaş en büyük savaştır. İnsanlık bir bütün olarak ya yok olacak ya da tümnden sermaye canavarlığından kurtulup özgürleşeceğı komünizmi kuracaktır.

Yeni bir devrimci enternasyonalin kurulması acil görevdir

1980'lerde başlayan neo-liberalizm tüm dünya halklarına acımasız ve amansız bir saldırıydı. İdeolojik, siyasal, ekonomik, askeri her yönden ve yeryüzü coğrafyasının tümüne saldırdılar. Dünya emekçilerinin yüz yıllık tüm kazanımlarını tarumar ettiler. Uluslararası mali sermayenin çıkarları doğrultusunda IMF kontrolünde özelleştirme ve kemer sıkma politikalarını ülkelere dayattılar. Ülkelerin tüm sanayilerini, finansal yapılarını, enerji dahil üretimin tüm sektörlerini ele geçirdiler. İstikrar tedbirleriyle halkların boğazları sıkılarak biriken gelirlerin aslan payı emperyalist tekellere akarken yerli işbirlikçi tekeller de kasalarını doldurdular. İşsizlik ve temel gıda maddelerindeki aşırı fiyat artışları kitleleri açlığa mahkum etti. Bütün ülkelerde yoksulluk ve açlık yaşamın bir parçası haline geldi. Suları, ormanları, bitkileri, hayvanları, insanı, doğayı kısaca bütün yaşamı özelleştirdiler. Bütün bunları yıllardır oluşturmaya çalıştıkları uluslararası kuralları yerle bir ederek, açık askeri zorbalık ve işgallerle yürüttüler. Küresel saldırı bir çok yerde küresel direnişlere neden oldu.

Asya'dan Afrika'ya, Güney Amerika'dan Avrupa'ya tüm kıtalar kitlesel isyanlara sahne oldu. Bu gelişmeler geçici huzursuzluklar değil yeni bir düzen kurulmadan durulması mümkün olmayan isyan dalgalarıdır. Bir ülkede gerileyebilir, başka bir bölgede öne çıkabilir veya bir yerde kısmi tavizlerle geçici olarak yatışabilir, bir dönem uykuya yatabilir ama tümünden söndürülemez.

Dünya homojenleşmiştir. Emek-sermaye çelişkisi tüm dünyayı kuşatmıştır. Dünün köylü toplumları olarak bilinen üçüncü dünya ülkeleri dünyanın atölyeleri durumuna gelmiştir. Bu ülkelerde süreç proleterleşmenin derinleşmesi doğrultusundadır.

Geç gelişen kapitalist ülkelerdeki ve emperyalist metropollerdeki emekçilerin yaşamı ve sorunları toplumsal olarak birbirine benzemeye başlamıştır. Belçikalı işsizlerle Mısırlı işsizler, Tunuslu işsizlerle Yunanlı işsiz üniversitelinin hedefleri ve gelecekleri de birbirine yakınlaşmıştır. Merkez Avrupa'nın yoksul ve işsiz gençliğinin kaderi Asya, Afrika ve Güney Amerikalılar'ın kaderine

benzemiştir.

Emek-sermaye çelişkisinin etkisi dışında hiçbir kara parçası kalmamıştır. Toplumsal, siyasal, ekonomik, teknolojik homojenleşme sonucu iç içe geçmiş bir dünya oluştu. Emperyalist çıkarlar, dünya finans kapitalistlerinin politikaları tüm dünya halklarını hedef alıyor. Bu politikalar tüm ülkelerde benzer tepkileri ve eğilimleri tetikliyor. Bir yerdeki mücadele ve duruş dünyanın tüm yoksullarının taleple-riyle iç içe geçiyor.

Tüm yeryüzünde öfke ve isyan mayalanıyor. Dünya, patlayan ve çözülen isyan dalgalarıyla sarsılıyor. Zamanı gelenler devrimci yoldan kendisini açık ediyor. Her ayaklanma dalgası bir öncekin-den hem öğreniyor hem güç alıyor hem de yeni isyanları cesaret-lendiriyor. Halklar kan ve ateş içinde öğreniyor.

Tüm dünya benzer sorunlardan kaynaklanan, birbirine benzer ve birbirini etkileyen ve süreklilik kazanan kitlesel halk hareket-leriyle sarsılıyor ama enternasyonal bir örgütlenme yok. Zamanı gelen fikirler gibi zamanı gelen örgütlenmeler de zorunluluk olarak zuhur ederler. Dünya yeni tipte bir komünist enternasyonale gebe-dir. Yeni bir enternasyonal, Avrupa merkezci ve hiyerarşik olarak örgütlenmiş eski anlayışlardan kopuşu zorunlu kılar.

Paris Komününden sonra yeryüzünde ezilenlerin proletarya öncülüğündeki ilk iktidarı olan Ekim Devrimi, Avrupa'dan beklenen devrimlerin gerilemesiyle, dünya devrimine yürümekte yalnız kala-rak, emperyalist kuşatma altında, tek ülkede sosyalizmi kurmaya yönelmek zorunda kaldı. Zamanla dünya devrimi hedefinden ko-parak kendi içine daraldı. Emperyalizme karşı sınıfsız dünya top-lumu için mücadele yerine, devletçi bloklar arası rekabet geçirildi. Kapitalist uygarlık karşısında yeni bir komünal toplumsal yaşam geliştiremedi, bu rekabette yorgun düşerek kendi içine kapanarak çöktü. Farklı bir sosyalizm anlayışını temsil ettiğini iddia eden Çin ve Arnavutluk Devrimi de Sovyetler Birliği ile aynı akıbete uğradı.

Devrimci Komünarlar Partisi, gerçekleşen ve çöken tüm devrim-leri kendi mirası olarak eleştirel devrimci temelde sahiplenir. Kendi

devrim ve sosyalizm anlayışını bu devrimlerin deneyleri üzerinden devrimcileştirir ve ayak bastığı Anadolu ve Mezopotamya topraklarının tarihsel ve komünal geleneklerini esas alarak yeniden kurar. Mücadele içinde kurulacak bu anlayış, aynı zamanda marksizimin batı merkezci pozitivist dar yorumunun yerel ve evrensel düzeyde aşılması için mücadeleyi içermektedir.

Bölgemizde devrim ve karşı devrim

Dünya çapındaki yeni emperyalist paylaşım mücadelesinin ilk cephesi bölgemizde yaşanıyor. İkili, çok yönlü, siyasi, askeri bloklaşmalar ve ittifaklar bütün güçleri içine çekiyor. Giderek hiçbir gücün dışında kalamayacağı büyük bir alt üst oluş dönemine girdi. Gelişmeler I. ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşları öncesini hatırlatıyor. Yirmi yıldır kan gölüne dönen Ortadoğu'da savaş tüm bölgelere yayılacak kapsam ve biçimler alıyor. Uzun bir dönemdir bölgede siyaset silahlarla yürütülüyor. Savaş bölge ülkelerini içine çekerken aynı zamanda bütün ülkelerde çok yönlü iç savaşları tetikliyor. Türkiye bütün bu çelişkileri kendi içinde taşıyor.

Türkiye ve Kürdistan başta olmak üzere tüm Ortadoğu tarihsel değişimlere sahne oluyor. Bugün Ortadoğu'da yaşananların tümü emperyalizmin ve gerici bölge güçlerinin iflasının sonuçlarıdır. Yüzyıllık statüko çöktü, sınırlar ortadan kalkıyor. Çöken gerici statükonun arkasında büyük bir boşluk oluşmuştur. Gerici statükoyu yeniden kurmak ve bölgeyi düzenlemek için bütün dünya güçlerinin ve bölge gerici egemenlerinin içinde olduğu çok yönlü ve çok cepheli silahlı çatışmalar yaşanıyor. Savaşın uzayarak Türkiye'yi ve diğer bölge ülkelerini de içine alarak bu iktidar boşluğunu büyütmesi kaçınılmazdır. Bu durum bölge halklarının enternasyonalist mücadelesi için büyük bir alan açmaktadır. Emperyalizm ve yerli gericiliklerin hedefi, tüm bölgeyi dinci, ulusçu, mezhepçi temellerde halkların birbirlerini boğazladığı, uzun sürecek kanlı bir savaşın içinde tüketmektir. Emperyalizmin bölgede hiçbir soruna çözümü yoktur. Bölge halklarının tek kurtuluş yolu emperyalizme ve yerli gericiliklere karşı halkların birliği ve ortak mücadelesidir.

ABD dahil hiçbir gücün kontrol edemediği kaos ortamının uzun

süreceği görülüyor. Ortadoğu'daki durum, tüm halklar ve bölge devrimci güçleri için büyük devrimci olanaklar sağlıyor; oluşan boşluk, bölge halklarının devrimci öncülerini bölgesel çapta bir devrim cephesini kurmaya zorluyor. Kürt Özgürlük Hareketi, saldırılara karşı direnirken bölge çapında tüm zorda kalan ve imha ile karşı karşıya olan halkları savunuyor ve bölgesel devrimci cephenin görevlerini omuzluyor. Gücünün çok üstünde ve çok sayıda cephede süren saldırılar karşısında zorlanıyor. Aynı zamanda baskın ulusal kimliğinden dolayı hareket alanı sınırlanıyor. Başta Türkiye devrimcileri olmak üzere tüm bölge devrimci güçleri bölgenin ve halkların geleceğini belirleyecek bu savaş mevzisinde yerlerini almak ve bölgesel devrim cephesinin güçlenmesi için mücadele etmek zorundadır.

Eski statükolar sınırlar olarak korunsa bile ekonomik, siyasal, toplumsal sorunlar bölgeselleşmiştir. Kürt sorunu gibi Şii ve Sünnilik eksenindeki mezhepsel gerilimler de bölgeselleşmiştir. IŞİD bölgesel daha öteye küresel düzeyde faaliyet sürdürmektedir. Türkiye IŞİD'in önemli bir merkezi ve hedef ülkesidir. Tarikatlardan cemaatlara tüm İslami gerici ağlar ve kontra güçler IŞİD ile yeniden harmanlaşarak radikalleşmiştir. Önümüzdeki uzun bir dönem boyunca başta Aleviler olmak üzere laik kesimler, Kürtler ve tüm ilerici devrimci güçler IŞİD saldırılarının hedefinde olacaktır. Türkiye'de AKP-IŞİD faşizmine karşı mücadele uzun erimlidir ve Ortadoğu'daki halkların mücadelesiyle iç içedir.

Türkiye'de devlet ve devrim

Türkiye Cumhuriyeti Devleti tekelci oligarşik bir diktatörlüktür. Aynı zamanda sömürgeci bir devlettir. Tarihi boyunca Kürtler üzerinde inkârcı, imhacı ve asimilasyoncu bir politika sürdürmüştür. Osmanlıdan devraldığı halk düşmanı karakterini ve kurumlarını modern emperyalist gericilikle bütünleştirerek özgün bir gericilik biçiminde yapılandırmıştır. Kürt halkı üzerindeki sömürgeci zulüm, aynı zamanda Türk emekçileri üzerindeki sömürü ve baskıları güçlendirmekte, düzene karşı her türlü muhalefet faşist terörle ezilmektedir.

Sistem; CIA, MOSSAD gibi modern emperyalist yapıların kirli yöntemlerini tarihinden getirdiği devşirme kurumlarla birleştirmiş, bunlara siyasallaşan işbirlikçi İslam'ın katliamcılığını katmıştır. Türk devlet geleneği ve Türkiye gericiliğinin tertiplelediği Maraş, Çorum ve Sivas yangını türünden katliamlar, IŞİD'in öncelleridir. T.C. Devleti, tepeden tırnağa resmi ve sivil terör aygıtlarına ve saldırgan faşistleşmiş yaygın kitlesel bir desteğe sahiptir. Faşizm bu sistem içinde kurumsallaşmıştır ve her zorlandığında devreye sokulmaktadır. Bundan dolayı Türkiye'de demokrasi sorunu bir devrim sorunudur. Aynı biçimde faşizmin yıkılması da devrim sorunudur.

Türkiye burjuvazisi, Türk toplumunun bin yıllık devlet geleneğini ve bu geleneğin son 600 yılını oluşturan Osmanlının hükmetme tecrübelerini devralmış ve bunu 90 yıllık Cumhuriyet koşullarına uydurmuştur. T.C. Devleti, hem en modern tekelci kapitalist ilişkilerin hem de en arkaik prekapitalist ilişkilerin ve bunların siyasal, hukuki, ahlaki normlarının bir arada yaşandığı; sınıfsal, ulusal, dini, mezhebi, kültürel, iç-dış, konjonktürel-yapısal gerilimlerinin iç içe geçip birbirini beslediği şiddetli çelişkiler yumağıdır. Tarihsel ve güncel olarak birikmiş bu çelişkiler ancak devrimle çözülebilecektir.

T.C., çok sayıda ulus ve ulusal azınlığı yüzyıllarca tahakküm altında tutan geleneği devralmıştır. Siyaset, esas olarak şiddet eliyle yürütülmektedir. Ordu Osmanlı siyasetindeki ağırlıklı konumunu cumhuriyet rejiminde de devam ettirmiştir. Büyük toprak sahipliğinden kapitalistleşen eski büyük mülk sahipleri ile Cumhuriyetin yetiştirdiği burjuvaların devlet mekanizmaları içindeki çatışmaları hiç bitmemiştir. Sonuç olarak, Türkiye'de burjuva demokratik devrim tamamlanmamıştır.

Başından beri halka karşı yürütülen örtülü veya açık iç savaş Türkiye siyasetinin en temel belirleyeni oldu. 1915-1923 döneminde Ermeni soykırımı ve Rum tehciriyle gayrimüslüm nüfusun üçte biri yok edilmiştir. Kurtuluş Savaşı olarak sunulan dönem, aynı zamanda iç savaşlar serisiyle yeni bir devletin kurulduğu dönemdir.

1925-1927, toplumsal planda değil ama Cumhuriyet'in kurucu unsurları arasında iç çatışmanın yaşandığı yıllardır. 1919'dan 1938'e kadar Koçgiri, Şeyh Sait, Ağrı ve Dersim'de Kürtler katliamlara uğradı. 1975-80 döneminde egemen sistem binlerce devrimciyi katletti. Bunlar örtülü veya açık bir iç savaş dinamiğinin süregelen kanıtlarıdır. 50 bin kişinin öldüğü 1984'ten bugüne devam etmekte olan Kürdistan'daki çatışmalar, katliam ve direnişin bir başka boyutudur.

Türkiye'de toplumsal ve siyasal tüm oluşumlar devletle bağlantılıdır; devlet tüm kurumları ya direk kendisi oluşturur ya da sıkı biçimde kontrol altında tutar, bu yapılanma mevcut sistemin gücünü ve örgütlülüğünü oluşturur. Türkiye'de politik partiler sınıfsal söylem ve biçimlerden çok; milli, dini, mezhepsel kimlik ve söylemler üzerinden faaliyet yürütür. Sınıf mücadeleleri genellikle din, milliyet, mezhep örtüleri altında yürütülür. Ailecilik, kan bağları, hemşehrilik önemlidir ve bu arkaik kalıntılar kapitalist devletle bütünleşmiş, onu koruyan manevi bir zırh gibidir.

Demokratik Halk Devrimi

Dünya devrimler sürecinin parçası olan devrimimiz, emperyalizmi kovacak, sömürgeciliği tasfiye edecek, faşist kurumları ve oligarşik diktatörlüğü yerle bir ederek özgür bir ülke kuracak; kesintisiz biçimde dünya devrimi ve komünizm yoluna girecektir

Bu amaca, yani komünizme ulaşmak için, ilk ve zorunlu adım; mevcut düzeni tümenden yıkmak ve yerine halkın devrimci iktidarını kurmaktır. Önümüzdeki devrim, proletarya önderliğinde tüm halkın katıldığı, Demokratik Halk Devrimidir. Proletarya, Demokratik Halk İktidarı koşullarında gücü ve örgütlülüğü oranında kesintisiz olarak sosyalist iktidar için mücadele edecektir.

Partimiz Türk, Kürt, Arap ve tüm diğer halkların eşit özgür temellerde sosyalizm altında birliğini hedefler. Türkiye devrim güçlerinin demokratik halk cephesi ile Kürdistan özgürlük güçlerinin ortak birleşik devrim cephesinde birleşmesi ve halkların birlikte kurtuluşu için savaşıır. Kürt halkının ayrılma ve bağımsız devlet kurma

hakkını kayıtsız şartsız savunur. Bu hakkı, devrimin Türkiye'si'nde hangi yolda kullanılacağına Kürt halkı kendisi karar verir.

Türkiye halklarının özgürlüğe ulaşması ancak mevcut sermaye düzeninin ve bu düzeni koruyan burjuva devlet aygıtının, halkın devrimci gücü ve örgütlülüğünce yıkılarak parçalanmasıyla mümkündür. Baskı, terör ve zorbalıkla, halk çoğunluğunun iradesine rağmen devam eden bu sömürü düzeninin yıkılması, halk kitlelerinin ancak devrimci şiddetiyle olanaklıdır. Parti, işçi sınıfı ve halk kitlelerinin siyasal iktidarı feth etmesi için devrimci şiddet zorunlu görür. Dev bir terör mekanizması üzerinde yükselen sisteme karşı halkın iktidarının gerektirdiği tüm zor ve şiddet yöntemlerini kullanmayı haklı ve meşru kabul eder.

Kadınların Kurtuluşu

Devrimci Komünarlar Partisi, kadınların kurtuluşunu komünist hareketin önünde ertelenmez bir görev olarak görür. Erkek egemen sistem, sınıflı toplumun temellerinden biridir ve ancak sınıflı toplumların sona ermesiyle sonlanacaktır. Bu açıdan dünya kadınları devrim mücadelesinin her safhasında doğal öznelerdir. Partimiz, kadın kurtuluş mücadelesinin bütün kazanımlarını sahiplenecek, bunların ileri taşınması için savaşıacak ve kadın kurtuluş mücadelesinin kesintisiz bir biçimde sürmesi için bütün imkânlarını seferber edecektir.

Kapitalizm için vazgeçilmez olan emek gücünün yeniden üretilmesi yükü, görünmeyen emeğiyle kadınların omuzlarına yüklenmiştir. Kadın emeği kamusal alanda ucuz iş gücü olarak konumlandırılmış, özel alana ait tüm işlerde de kadın emeğine erkek egemen sistem aracılığıyla el konulmuştur.

Beden politikalarıyla kadınlar ve erkek egemenliğinin ötekileştiği cinsel yönelimler sürekli saldırı altındadır. Annelik kapsamında salt bir üretim aracına dönüşen kadın bedeni cinsel bir meta olarak konumlandırılmaktadır.

Bütün dünyanın gözü önünde kadınlar pazarlarda satılmakta, tacize/tecavüze uğramakta, şiddetin bütün biçimlerini görmekte,

öldürölmektedir; nefret cinayetleriyle insanların yaşam hakları ellerinden alınmaktadır. Kapitalizmde kadın bedeni erkeğin, devletin, orduların özel mülkiyeti, savaş ganimetidir.

Kapitalist emperyalist sistemin ezme, sömürme, ayrımcı, köleleştirme biçimlerinin hepsi erkek egemenliği ile iç içedir. Kadınlar sınıfı, etnik kökeni, ideolojisi, yaşı, inancı ne olursa olsun ikincil cins olarak konumlandırılmıştır. Patriyarkanın asli sürdürücüsü olarak konumlandırılan erkek ise toplumun hangi sınıf ve kategorisine mensup olursa olsun iktidar gücünün aparatı hâline dönüşmüştür. İnsanlığın yarısının dünyanın geri kalanı üzerinde kurduğu tahakküm yok edilmeden hiçbir alanda nihai kurtuluş sağlanamaz.

Kadın kurtuluş mücadelesinin zaferi burjuva devlet aygıtlarına ve kapitalizme karşı uzlaşmaz bir duruşla mümkündür. Dünya kadınlarının kurtuluşunun yolu, kadınların kendi örgütlü mücadelesinden ve sosyalizmden geçer. Sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünyanın kapıları da ancak kadınların kurtuluşuyla tam olarak açılacaktır.

Ekoloji devrimcidir

Kapitalizmin kâr hırsı ekolojik dengeyi tahrip ederek, doğa ve toplum arasındaki ilişkiyi bir uçuruma dönüştürmüştür. Doğanın tahribi sonucu hava, toprak, sular kirlenmiştir. Nükleer tehlike, sera etkisi ve iklim felaketleri, türlerin geleceğini yok etmektedir. Kapitalizm doğayla birlikte ve aynı hızda toplumu da tahrip etmektedir. Dev boyutlarda büyüyen şehirler toplumsal yaşamı kanserleştirmektedir. Bozulan doğa ve toplum dengesinin yeniden kurulması ancak kapitalizmin yok olmasıyla gerçekleşebilir. Kapitalizm yıkılmadan ekolojik felaket önlenemez.

Doğanın tahribi ve imhası doğrudan insan toplumunun kendi bedenini sakatlaması ve tahribidir. Kapitalizm her iki alanda da derin yaralar açmış, büyük sakatlıklara neden olmuştur. Toplumsal devrim ve iktidar mücadelemiz doğanın korunması için savaşı devrim sonuna ertelemeyiz; mücadelemizin her anı ve alanı ekolojik bilincin yükselmesi ve doğanın tahribine karşı güçlü bir duyarlılık

oluşturmak zorundadır.

Geri kalmış kapitalist ülkeler gibi Türkiye burjuvazisi de acımasızca çevreyi, doğal ve tarihsel varlıkları yok etmektedir. Bu hoyratça imha Türkiye çapında büyük bir toplumsal tepkiye dönüşerek kitlesel direnişlerle karşılaşmaktadır. Kentlerin ve kırların yaşayanlar için bu mücadele tarihsel-kültürel kimliğinin ve yaşam alanlarının savunmasına, varlık yokluk sorununa dönüşerek şiddetlenmiştir. Doğa için mücadele acımasız terörle ezilmektedir. Yaşam alanlarını koruyan kitleleri devlet şiddetle bastırmakta, kitleler her türlü baskıya karşı direnişlerle karşılık vermektedir. Geline aşamada devletin pervasız saldırıları, halk kitlelerinin örgütlü şiddet ve zor yöntemleriyle direnmelerini de meşrulaştırmaktadır.

Devrimimizin hedefleri

Başta bankalar olmak üzere finans oligarşisinin tüm servetleri, büyük sanayi ve tarım işletmeleri, sigorta şirketleri ve dış ticaret devletleştirilecek, tekellerin ve büyük mülk sahiplerinin mülkiyetleri halka devredilecek, kamusallaştırılacaktır.

Kamulaştırılan fabrikalar ve diğer şirketler işçi ve emekçilerin yönetim ve denetiminde olacaktır.

Emperyalizmle bütün bağlar koparılacak, başta NATO olmak üzere tüm emperyalist kurum ve kuruluşlardan çıkılacak, gizli açık tüm anlaşmalar teşhir ve fesh edilecek, uluslararası tekellerin faaliyetleri sonlandırılacak ve dış borçlar ödenmeyecektir.

Başta TSK olmak üzere tüm güvenlik kurumları dağıtılarak yerine halkın özgücüne dayanan özgürlük güçleri örgütlenecektir.

Halkın egemenliğine dayanan anayasaya uymak koşuluyla siyasal örgütlenmeler serbest olacaktır.

Halk demokrasisinin en yüksek yasama ve yürütme organı halk meclisidir. Merkezi ve yerel düzeydeki tüm idari kurumlar seçilmiş konseylerce yürütülecek ve denetlenecektir. Seçilmişler, istenildiğinde seçmenler tarafından görevlerinden alınabilecektir. Seçilmişlerin maaşı ortalama işçi ücretini aşamaz.

Yargı her bölgede halkın seçtiği bağımsız mahkemelerce yürütülecektir.

Kadın özgürlüğünün önündeki bütün yasal engeller kaldırılacak kadını köleleştiren, tutsaklaştıran bütün dinamiklere karşı Devrimci Komünarlar Partisi kadınların özel ve kamusal alanda kesin eşitliğinin sağlanmasının garantisi olacaktır. Tüm dünya halklarıyla eşit, adil ve karşılıklı saygı temelinde ilişki kurulacak, dünyada emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadele eden tüm güçler desteklenecektir.

Devrimci Komünarlar Partisi; bütün coğrafyalarda sınıfsız toplum için mücadele eden dünya komünist hareketinin kopmaz bir parçasıdır.

KADIN KOMÜNARLAR BİRLİĞİ

Tarih yazımına başlandığından beri hâkim tarih anlayışlarının değişmeyen özelliklerinden biri yazdıkları tarihin öznesi ve nesnesinin erkekler olduğudur. Kadınlar bu sebeple, kendi tarihlerine yabancılaştırılmış, erkekler tekelindeki bilgiden yoksun bırakılmıştır. Kendi kaderini kabul eden düşünüş ve yaşayış tarzından, toplumu değiştirme ve dönüştürmeyi amaçlayan düşünce biçimine geçişle-riyle birlikte kadınlar ancak kendi tarihini yazmaya başlayabilmişlerdir. Yani kadın tarihi, kadınların özgürlük mücadelelerinden doğmuştur.

Ortaya kendi öz mücadele dinamiklerini koyan kadınlar, görünür-lük açısından en çok dirençle karşılaşanlar oldular. Egemen tarih anlatımında yok sayılanlar, bu defa içerisinde kavga verdikleri mücadele dinamiklerinde görünmezleştiler. İşçi, genç, siyahi kadın-ların toplumsal mücadelesi görmezden gelindi.

Kadın tarihi, tarih boyunca rolü çağdaşı olan erkekler ka-dar önemli olduğu hâlde adı anılmayan kadınların veya ön safta dövüşüp de anlatamayan kadınların öyküsünü bizlere vermiştir. Hatta bu tarih yalnızca kadınlarla sınırlı kalmamış, tarih alanının bütününe farklı bir yaklaşım sunmuştur.

1871 Paris Komününde kadınlar göğün zaptına çıktılar. Komün boyunca savunmadan toplumsal yaşamın düzenlenmesi göre-lerine kadar her alanda savaşım yürüttüler. Oluşturdukları kadın birlikleriyle Komün mücadelesinin doğrudan içerisinde yer alma-larına rağmen yönetsel mekanizmalarda bulunamadılar. Marx'ın, Engels'in ve Lenin'in üzerinde önemle durdukları sınıf savaşım-ları tarihinin bu yüce örneğinden çıkarılan dersler arasında kadınların tarihsel rolü ve yeri kuşkusuz irdelenmelidir.

Ekim Devriminde de kadınlar sınıf mücadelesinde sonuna kadar savaşmış ve yeni yaşamın kuruluşunda öncü rol oynamışlardır.

Devrim kadınlara birçok kazanım getirmiş; hak eşitliğini sağlamış, çocuk bakımını toplumsallaştırmış, ev içi işler kadına yük olmaktan çıkmış, boşanma yasası kadınların lehine düzenlenmiş, kürtaj hakkı tanınmış ve en önemlisi kadınların siyasal yaşama katılmasının önü açılmıştır. Bu açıdan Sovyetler Birliği toprakları kadınların dünya üzerinde en çok özgür oldukları yerlerdir. Ancak kadınlar yine de yönetim mekanizmalarında yeteri kadar yer alamamışlardır. Reel sosyalizm ilk olarak kadınların öz örgütünü ellerinden almıştır.

Paris Komünü ve Bolşevik Devrimi örneklerinde de gördüğümüz gibi sınıf mücadelesi ve kadın kurtuluş mücadeleleri birbirinin içine geçmiştir, birbirinin müttefikleri olmuşlardır. Türkiye’de ise 80 öncesinde kendini sınıf hareketleri içerisinde var etmeye çalışan kadınlar (kadın dernekleri girişimi) 80 darbesiyle beraber en ağır şekilde cezalandırılmıştır. Kadınların politikaya katılmaları ve yüreklince direnmiş olmaları erkek iktidarını tehlikeye attığı için kadınlar her türlü işkenceye-tacize, tecavüze ve aşağılık uygulamalara maruz kalmışlardır. ‘80 yenilgisi, bütün sosyalist hareketi geriye düşürdüğü gibi kadınların mevzilerini yerle bir etmiştir.

Bir süre sonra ise sınıf hareketinden ve birleşik kadın mücadelesinden kopuk feminizm düşünceleri, kadın örgütlenmeleri ortaya çıkmaya başlamıştır. Aynı zamanda dünyayı saran batılılaşma, modernleşme etkisiyle Türkiye’de kadın hareketinin 60’lı yıllarda başlayan ve 80 sonrasında da devam eden ‘Türk Feminizmi’ne dönüşme hali kadın mücadelesini bütünlükten uzaklaştırmıştır.

1980 askeri darbesinden sonra kendini görece daha hızlı toparlayan kadın hareketi buna rağmen bütünlüklü bir mücadele pratiği ortaya koyamamıştır. 80li yıllarda başlayan 90larda daha net görülmeye başlayan bu parçalanmış tablo süren tartışmalarla daha da keskinleşmeye başlamıştır. Türkiye’nin kuruluş aşamasında mayasında olan ulus-devlet olgusu, askeri darbe sonrasında kadın hareketlerinde de etkisini göstermiştir. Kadınlar İslamcı kadınlar, Kürt Kadınlar, Sosyalist Kadınlar, Türk kadınlar olarak etnisite ve kimlik mücadeleleriyle ayrılmışlardır. Batı etkisiyle yoğunlaşmış femini-

zm kadınları yekvücut hale getirememiştir. Her kadının kendi öncül politik sebebini birleştirici tek stratejiden yoksun olan bu kadın hareketinin günahı elbette yalnız kadınlarda değildir. Bu dönemlerde birçok kadının sol-sosyalist örgütlerde var olduğu düşünülürse “aylardan sonra yıllardan sonra yan yana gelen çocukların” erkek çocuklar olduğunu da anımsamamız gerekir. Kadın-erkek beraber mücadele yürütülen örgütlerdeki kadınlar erkek yoldaşları tarafından kadın mücadelesinden koparılmaya kadın mücadelesinin ortak mücadele içerisine eklenmesine hatta zamanla eriyip gitmesine zorlanmışlardır. Kürt kadınların mücadelesiyle sosyalist kadınların mücadelesi ayrıştırılmıştır.

Neticede ‘kadın sorunu’ dünyada olduğu gibi Türkiye’de de komünist hareketin büyük bir kısmı için içsel bir olgu hâline gelememiştir. Çünkü komünist hareket içerisindeki kadınlar hiç de azımsanamayacak derecede uzun bir süredir bu mücadeleyi vermelerine rağmen, bu kadınların komünist safların kendi içinde erkek egemenliğe karşı yürüttüğü mücadele, genel olarak patriyarkaya karşı verilen savaşımdan kat be kat fazladır. Komünist hareket dünya çapında erkek egemenliği fazlasıyla hafife almış ve erkek egemenliğini yıkma hedefini gerçek anlamda benimsememiş veya ertelemiş, dolayısıyla buna uygun mücadele yöntemleri geliştirmekten imtina etmiştir. Kadın kurtuluş mücadelesi komünist kadınlardan, komünist hareketin bütünü kadın kurtuluş mücadelesinden ayrı düşmüştür.

Bunun nedenlerini ideolojide, literatürde ve nihayet pratikteki farklılıklar ile açıklamak gerekir. Bütün sınıflardan kadınların ortak bir ezilmişliği olduğunun kabulü, bütün sınıflardan kadınların ortak bir mücadele yürütmesi gerekliliği sonucunu ortaya koyar. İşte tam da bu durum kimi görüşlerin kadın kurtuluş hareketinin bütünü küçük burjuva diyerek tecrit etmesine; tersinden kadın hareketinin kimi görüşlerinin sınıf perspektifinden yoksun kalarak kadın sorununu ele almasına ve bilimsel olmayan, hedefsiz, analiz gücünden ve kitle bağlarından yoksun, elit bir ‘hareket’ olmasına yol açar.

Erkek ve kadının aynı mücadele sahasında beraber yürütmekle

yükümlü olduğu sınıf kavgasında kadınların özgün örgütlenmelere olan ihtiyacı 'gereksiz' bulunmuştur. Patriyarkanın ve dolayısıyla kapitalizmin doğrudan mağdurunun kadınlar olduğu gözden kaçmış ve hatta çoğu zaman kabul edilmek istenmemiştir. Komünist kadınların kadın kimliğinden öte komünist olmalarının yeterli olduğu sanılmış ve ezilen kadınların aynı zamanda kadın olduklarından kaynaklı yaşadıkları sömürü arasında bağlantı kurulamamıştır. Siyasal mücadelenin olduğu alanlarda durum böyleyken henüz bu alanlarda var olamamış kadınlara ulaşmak daha da güçleşmiştir.

Bugün de komünist harekette kadın kurtuluş mücadelesi gerilerde seyretmekte (feminist hareketin teorik ilerlemesinin ve pratik kazanımlarının gerisine düşmekte) ya da sözde içselleştirilmekte, sınıf mücadelesiyle bağı tam olarak benimsenmemekte, kavranmamakta, komünist kadınlar kadın kurtuluş mücadelesinin öncü öznesi ve yönlendiricisi olamamaktadır. Bu durumun sebeplerini ve sonuçlarını şu şekilde sıralayabiliriz:

1- Var olan somut gerçeklikte bugün erkek egemenliğinin vardığı şiddet boyutu kadınlar içerisinde büyük bir öfkeye dönmüş olduğunu görüyoruz. Yaşanan bu devrimci durum ise komünist kadınlar tarafından olması gerektiği gibi yönlendirilememektedir. Bizzat devlet tarafından organize edilen taciz ve tecavüzler karşısında sokağa çıkan binlerce kadına öncülük edilememekte ve devletin burada oynadığı kirli oyunlar gözler önüne serilememektedir. Komünist kadınların merkezi bir örgütlenmeden ve stratejiden uzak olmasından faydalanan devlet ise sonu gelmeyen taciz, tecavüz ve kadın cinayetleri ile kadınların faillerini meçhulleştirmekte ve hesap sorulmasını zorlaştırmaktadır.

2- Komünist hareket içerisinde de teorik ve buna bağlı olarak da pratik bir kaos içerisine sürüklenen kadın kurtuluş mücadelesi aynı zamanda bu hareketin heterojen yapısını da tam olarak kavrayamamakta ve buna uygun taktikler geliştirememektedir. Farklı etnikten, mezhepten ve sınıftan kadınların sorunları üzerine derin bir çalışma yürütülemezken farklı yaşam ve biçimlerine sahip

kadınlara yaklaşımlar da uzak ve üstten kalmaktadır.

3- İşçi kadınlara dair bir perspektif bile belirlenmemiş ve sınıf içerisindeki kadınları örgütlemek arşivlenmiş eski yazılar gibi rafa kaldırılmıştır. Sınıf içerisindeki kadınlarla komünist hareket içerisindeki kadınlar buna binaen zamanla birbirlerine yabancılaşmışlardır.

4- Yürütülen mücadeleler ise bütünlüklü bir şekilde değil parçalı olarak yürütülmektedir. İktidarın kadınlar arasında yürüttüğü stratejik ayrıştırma çalışması da bu ayrılık durumunu pekiştirir durumdadır.

5- Ayrıştırılan kadın kurtuluş mücadelesi bir süre sonra kitleler tarafından taciz ve tecavüze karşı yapılan büyük eylemlikle kendini kendiliğinden yeniden birleştirmeye çalışmakta ancak komünist kadınlar burada da bunu pekiştirecek bir hamle yapamayıp bu eylemlilere de öncülük edememektedir. Kitlelerin kendiliğinden ortaya koyduğu eylemlilik doğru hedeflere yöneltilenmemektedir. Yaşanan vakalar yine mağduriyet ile temellendirilip, yapılan eylemlerin niteliği de hesap sormaktan çok yine mağduriyeti vurgulayan bir düzeye indirgenmektedir.

6- Niteliği zayıflayan kadın eylemlikleri bir süre sonra sistem eleştirisi yapmaktan uzaklaşmakta, patriyarka ile eklemlenmiş olan iktidar araçlarını ve mekanizmalarını (aile, okul, polis, hukuk, -devlet v.s) teşhir edememekte ve bu mekanizmalara karşı mevzi kazanma amaçlı mücadele yürütülememektedir.

7- Kadın kurtuluş mücadelesi sonucu belirleyecek kazanımcı eylemlerden çok "günü kurtaracak" eylemlerde bulunmaktadır. İktidarın ideolojik ve zor aygıtlarıyla dövüşmekte hareket için zorlaşmıştır. Ortaya konan taktikler de merkezi stratejik bir planın parçası olmaktan çok günlük olaylar etrafında şekillenen bir 'politika'nın parçası olmuştur. Değişen durumlara göre de buna bağlı olarak manevra kabiliyetini de yitirmiştir.

8- Sisteme entegre olan kadın hareketleri kadın cinayetleri, tecavüzler, tacizler karşısında hala hukuk sisteminden bir medet

ummakta kendi adaletlerini sağlamak düşüncesini bile aklına getirmemektedir.

Yukarıdaki tespitlerimiz sorunun kaynağına inip stratejik bir çözüm etrafında birleşmemizi sağlayacak niteliktedir. Burada verdiğimiz özeleştiriler ve kadın hareketlerine de yöneltmiş olduğumuz eleştiriler yaşanan gerçekliklerden kaçmamak ve her şeyden önce buna bağlı olarak komünist kadınlar içerisinde gerçekleşecek bir dönüşüm hareketi ile bizi sonuca ulaştıracaktır.

Türkiye kadın hareketinin bütünündeki bu geri durum, kadınların komünist hareket içerisinde de öncü rol oynamasını zorlaştırmaktadır. Kadınların hayatı yönlendirmediği ve öncüsü olmadığı her durumda da saflarımızda erkek egemenlik, cinsiyetçilik ve erkekler arasında doğaldan örgütlenen hiyerarşik-dayanışmacı ilişkiler baş göstermiştir.

Komünist ilkelere aykırı olarak gelişen bu erkek egemen gericilikle mücadele komünist kadınlar tarafından stratejik plana bağlı olarak gelişen tutarlı bir mücadeleye dönüşmelidir. Komünist saflarda erkek egemenlikle savaşılmadan hedefe yönelmek mümkün değildir. Saflarda kazanılan mevziler de örgütü ve mücadelenin bütününü güçlendirecektir.

Tüm bu saptamalar yani komünist kadınların içeride ve dışarıda yürüttüğü mücadelenin geldiği nokta ortak politik bir strateji ve buna uygun olarak gelişecek taktiklerin, uzun süreli planların etrafında acilen birleşilmesi gerektiğini bizlere dayatmaktadır. Sürekli savunma halinde olan kadın hareketinin, artık taarruz durumuna geçmesi ve buna uygun hazırlıkların örgütlenmesi içine girmesi artık boynunun borcu olmuştur.

Çünkü dünya üzerindeki değişen dengelerin ve buna bağlı olarak ortaya çıkan krizler işçi sınıfını ve kadınları çok daha büyük bir bataklığa çekmektedir. Bununla birlikte, patriyarkal sistemle iç içe geçmiş kapitalist devlet mekanizmaları da böyle süreçlerde kadınların ve işçi sınıfının tepesine daha çok çökmektedir. Yaşanılan ekonomik krizlerin, egemenlerin iç çelişkilerinin bedeli yine işçi sınıfı-

na, ezilen halklara ve kadınlara ödetilmektedir. Başta Ortadoğu'da ve tüm dünyada da süren kirli savaşlar ise öncelikle kadınları hedef almaktadırlar. Binlerce kadın bu savaşlarda tecavüze uğramakta, öldürülmektedir.

Komünist kadınların en acil görevi; işçi sınıfının öncü örgütü içerisindeki kadınların etrafında birleştiği; stratejik bir plan ve bunu gerçekleştirecek olan, merkezi bir öz örgüt kurmaktır.

Komünist partisinin, proletaryanın sınıf savaşımı öncülüğü görevini yerine getirmesi gibi, bu örgütün de kadınların kurtuluş mücadelesinin öncülüğünü üstlenmesi gerekir.

Bu öncülüğe Devrimci Komünarlar Partisi üyesi her kadın özerk Kadın Komünarlar Birliği ile adaydır.

Kadın Komünarlar Birliği için İleri!

Yaşasın Kadınların Kurtuluşu!

